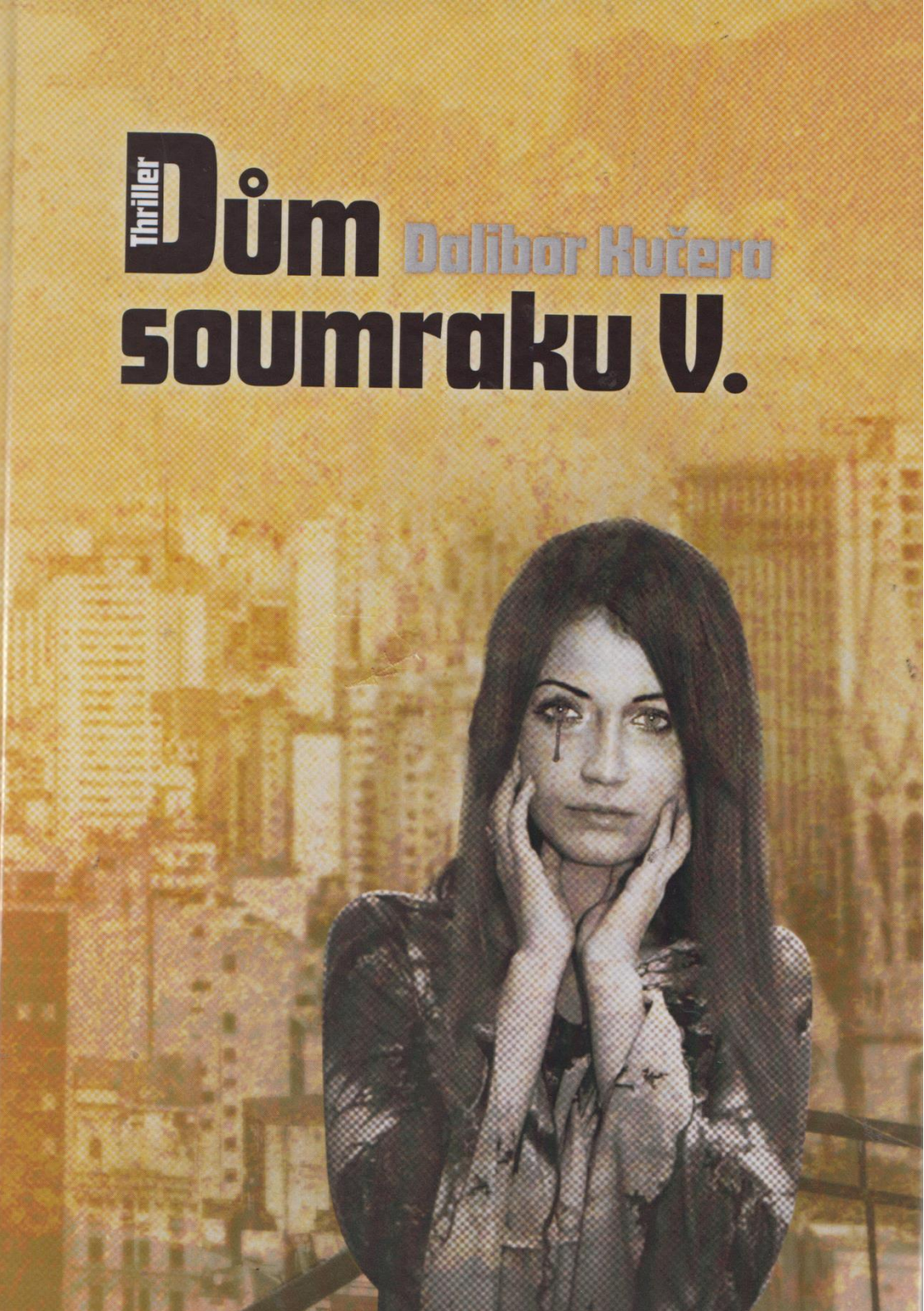
Thriller

Dům soumraku V.

Dalibor Kučera

Dům soumraku 5

Dalibor Kučera

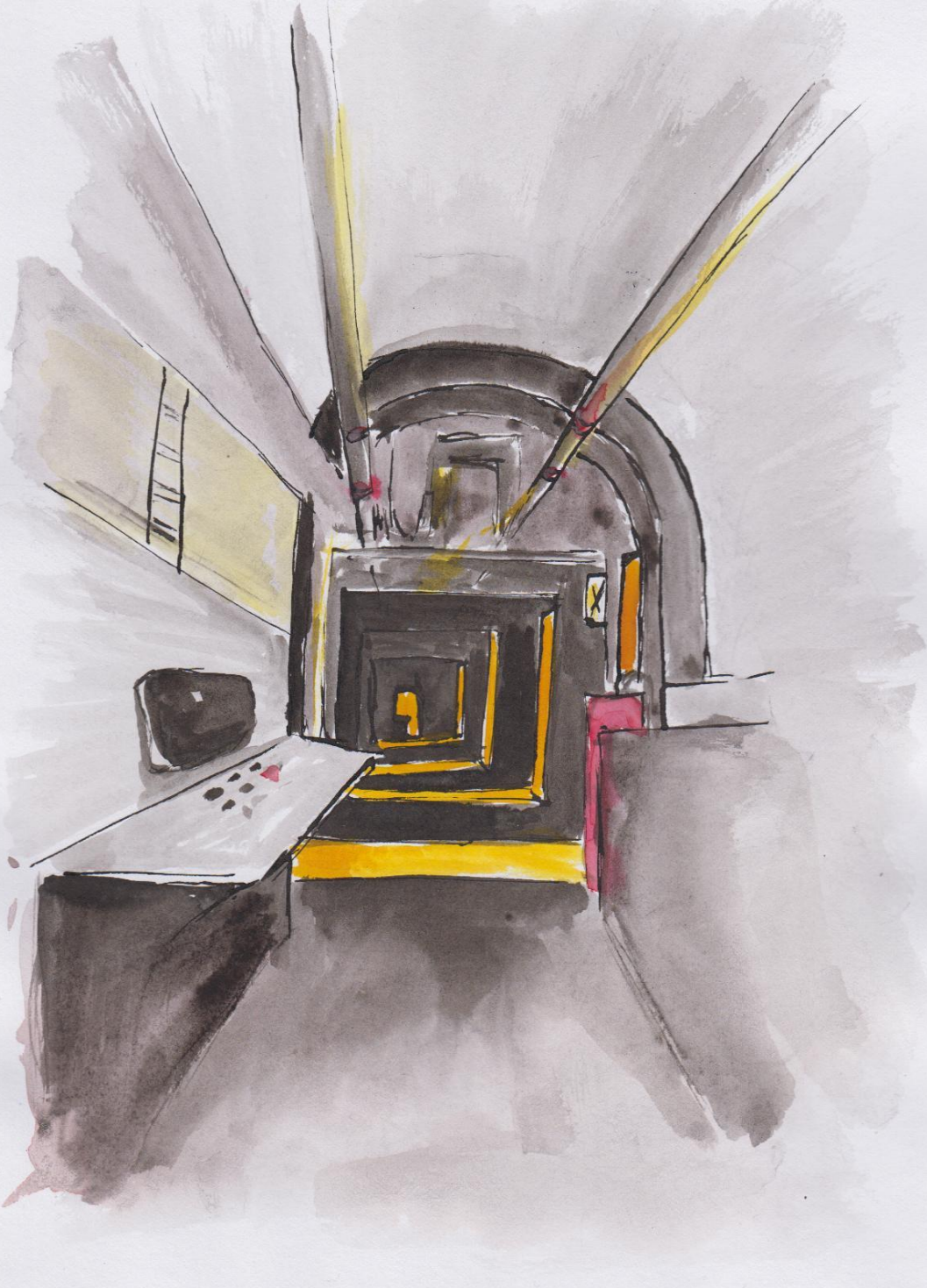
Slovo úvodem

Milí čtenáři,

jak jsem slíbil, dostává se Vám do rukou závěrečná kniha pětidílné série *Domu soumraku.* Tentokrát už nebudete muset netrpělivě čekat na další nezodpovězené otázky, příběh dochází ke svému završení a vše podstatné v něm bude odhaleno. Na samotný závěr jsem připravil rozsáhlý bonusový materiál. Ten si však přečtěte až úplně na konec – připravili byste se o průběžná překvapení, jelikož obsahuje spoilery.

Takže přeji požitek z četby... rozhodující okamžiky příběhu jsou na dosah.

Dalibor Kučera, autor

KAPITOLA 1: SÍLA MOCI

„Přináším tedy svou kandidaturu," pronesl Daniel a střídavě hleděl na pětici před sebou a kousek papíru formátu A5 se svým jménem a datem narození.

Hanka se protrhla z letargie. Šíleně se tady nudila. Hodinu zírat jen tak do stropu, kdo to má vydržet? Tyhle formality nesnášela přímo bytostně. Vzala si sice knížku, ale na čtení se jaksi nemohla soustředit. Šilo to s ní jako s pytlem čertů. Nechala se do komise najmenovat jen proto, že tušila nějaký podraz. Neměla nejmenší ponětí, jak by se to mohlo stát, ale té ženské prostě nevěřila. Radana se jí ani za mák nelíbila, což začalo už na tragické zpáteční cestě z páté mise. Neshledala také nejmenší důvod svůj názor měnit. Všímala si maličkostí. Třeba nálad v komunitě. Několikrát v posledních dvou dnech postřehla, že se přiblížila k nějakému hloučku a ten rázem ztichl. Tohle dřív nebývalo a chtěla tomu přijít na kloub.

„Paráda," řekla a zasunula papír do desek. „Tak to už můžeme náš sedánek rozpustit, ne? Zadání splněno, vyrazíme na kafé."

„Ještě půl hodiny," řekl prošedivělý muž po její pravici. „Pravidla jsou pravidla."

Hanka obrátila oči v sloup. Taková nuda! Kandidátku mají, tak k čemu tady ještě lelkovat?

„Já bych to taky skrečovala," podpořila ji Tereza. „Celé je to ztráta času. Trčíme tady jako trubky."

„Vážně, dobrej nápad," přidala se třicetiletá blondýnka na konci stolku.

„Proboha, jednou jsme se zavázali, že budeme ve volební komisi, tak snad vydržíme až do konce," oponoval muž. „Nic ti neuteče, Aleno."

Vtom mezi dveře vplula Radana. Obdařila je zářivým, vítězným úsměvem. Minula Hanku a podala muži po její pravici složený list papíru.

„Tady je *moje* kandidatura," pronesla zřetelně. „Rozhodla jsem se zúčastnit voleb a navrhnout svůj alternativní program."

Hanka jen zalapala po dechu a v mysli jí rezonovalo jedno jediné slovo: zrada, zrada, zrada.

A nebylo to naposledy.

***

Jako vichřice vlétla do jídelny.

„Slyšeli jste to?" vykřikla, až úlekem zvedli hlavy od stolů.

V patách měla rozlícenou Terezu.

„Já to tušila. Něco mi na ní nesedělo od samého začátku," vyrážela ze sebe, celá zadýchaná vztekem.

„Co se děje, Zlatovlásko?" opáčil Petr.

„Co by bylo? Probuď se! Ta baba kandiduje taky. Chce nás mít pod palcem, chápete to? Napřed mele samý jalový kecy, maže nám med kolem huby a teď to na nás z ničeho nic vybalí rovnou na komisi. Nevěřte babám s tlustým krkem!"

„Klid, sestři," vzpamatoval se Patrik. „Stejně nemá šanci. Kdo jiný by nás měl vést, než člověk se zkušenostmi? Uvažuj, bez nás by tu teď nebyl nikdo z nich. Všechny jsme díky Thomasovi zachránili, do jednoho. Tohle lidé nezapomínají. Komu jinému mohou více důvěřovat, než Danielovi? Kdo by si troufl na takovou odpovědnost? Podle mne se chce za každou cenu narvat na místo do rady, a to přece záleží jen a jen na nás."

„Víte, že sám z toho nemám žádnou radost," podotkl Daniel. „Thomas neměl zemřít, bylo by to mnohem jednodušší."

„Thomas už není," vyjela Hanka. „A my musíme kráčet v jeho odkazu. Napsal nám přece, že ty to musíš vést dál. Věřil ti. Tak s ní bojuj! Já pro tvé vítězství udělám všechno. Budu obcházet lidi a každému řeknu, co si o tom myslím. Nemůže… nemůže jí to projít a… kdepak, tohle ji nedovolím. To si teda… to mne ještě nezná."

Nasadila výraz masové vražedkyně a kamsi se vytratila. Patrik na ni volal, ale vůbec na něj nereagovala.

Zaraženě na sebe hleděli.

„Co si o tom myslíš?" zeptala se Lenka.

Daniel se poškrábal na hlavě. „Víš, jak hrozně nerad jsem kandidaturu přijímal. Nemyslím, že bych byl schopen vést tolik lidí úspěšně k cíli."

„Cože? Snad to teď nemíníš vzdát?"

„Jen říkám, že Thomase nahradit nedokážu. Museli jste mne přemlouvat. Ale chápu, že teď se situace změnila, že mi nic jiného nezbývá. Jo, slibuju, tím spíš vyrazím do boje. Mám vás všechny rád. A záleží mi na lidech, které jsme přivedli. Nechtěl bych, aby se kvůli

mně všechno pokazilo. S vaší pomocí udělám všechno proto, abychom zdárně přežili.“

„Správná slova. Protože té babě absolutně nedůvěřuju,“ pronesla nečekaně Rebeka. „Stojíme při tobě.“

„Děkuju, moc si toho vážím,“ odpověděl Daniel. „Ale ze všeho nejdřív si s ní půjdu promluvit. Ať řekne na férovku, jaké má vlastně úmysly.“

***

Radana postávala v rohu jídelny se třemi členy volební komise.

„Mohu na minutku?“ pokoušel se udržet neutrální výraz.

Blahosklonně přikývla. Poodešli stranou.

„O co se jedná, Danieli?“

„To spíše bych se měl ptát já vás. Co to má znamenat? Ta vaše kandidatura?“ zeptal se bez okolků.

„Ach tak, jen jsem si řekla, že lepší bude vybírat mezi dvěma kandidáty,“ usmála se. „Vždy vzbuzuje větší důvěru, když o tak klíčovou pozici usiluje více lidí. Jediný kandidát je vždy podezřelý… lidé by si řekli, že vlastně neměli jinou volbu, protože všechno bylo domluveno předem. Proto jsem zvolila možnost vám dělat sparingpartnerku. Takto bude mít vaše vítězství mnohem vyšší hodnotu. V žádném případě netoužím s vámi bojovat o vítězství, Danieli. Jediný, kdo si zaslouží prezidentský post, jste přece vy. K tomu vám chci pomoci, o nic jiného mi nejde. “

„Kandidovat může samozřejmě kdokoliv," odtušil Daniel. „Nejsem žádný diktátor a do téhle funkce jsem se, jak dobře víte, necpal. Plynou z ní jen starosti. Jenže mám určitou odpovědnost za všechny tyhle lidi. Riskovali jsme vlastní životy, abychom je dostali ven," mávl rukou kolem dokola. „Někteří z nás za to zaplatili cenu nejvyšší. Už nám je nikdo nevrátí. A já nechci, aby někdo hazardoval s jejich osudy. Náš velitel Thomas měl všechno pod palcem. Nebýt něj, nebyli bychom zde ani my. Naučil nás spoustě dovedností. Záleželo mu především na naší záchraně, na ničem jiném. To byla pro něj jasná priorita. Věřili jsme mu. Nechci zažít nic, co by tenhle cíl ohrozilo."

Pohlédl jí rovnou do očí. Snažil se proniknout do jejích myšlenek. Vyčíst z její tváře, co doopravdy chce.

„Ale Danieli, neztrácejte přece nervy. Ty budete ve své funkci potřebovat každý den. A v našich záměrech přece nejsme v žádném rozporu," tvrdila. „Máme stejný cíl. Chci, abyste měl autoritu, aby vám lidé věřili, aby byli přesvědčeni, že jste ze všech nejlepší. Mám v tom bohaté zkušenosti z řídících pozic. Moje formální kandidatura vám k tomu dopomůže mnohem víc, než kdyby bylo předem jasné, že lidé mají jedinou volbu."

„Dobře, to je váš názor. Ale proč jste mi ho neřekla předem? Takhle to vypadá… dá se říct hodně nestandardně."

„Byla to součást taktiky. Byl jste přece také na vedoucí pozici v práci, i když pouze ve středním managementu. Musel jste jistě projít kurzem manažerských dovednosti, tak víte, o čem hovořím. Kdyby lidé věděli, že jsme spolu domluveni, to by jejich důvěru spíše

rozklížilo. Řekli by si, ano, oni se dopředu dohodli, volby budou jen formální. Takto bude vaše pozice pevnější, věřte mi. Prospěje to nám všem. Jedná se o pouhý moment překvapení, nic víc. Nebude lepšího vítěze, než vás," pronesla úlisně.

Nikdy si nepotrpěl na lichotky a tyhle ho doslova iritovaly. Nedokázal jí uvěřit. Aspoň to však na sobě nedal znát.

„Ta ti leze tak do prdele, že je to až nechutný. Ale stejně nemá šanci vyhrát, ne?" prohlásila Rebeka, když dotyčná odešla.

Červíček pochybností byl zaset.

***

„Pozítří mám narozky," svěřila se Dita Hance a tvářila se nešťastně. „Po těch všech úmrtích nemám nejmenší chuť se z nich radovat."

Narozeniny už neslavili hodně dlouho. Nějak na ně v tom přírůstku nových lidí zapomínali.

„Taky nemám na nějaké oslavy zrovna pomyšlení, a to je u mě co říct," přisvědčila Hanka. „Stále mám před očima jejich tváře… Thomase, Roberta, Ester, Michala… do prčic, ty první narozky, Nikoly a moje byly ze všech nejlepší. Byli jsme tak nějak soudržnější… když nás bylo málo."

„Teď už nejsme?"

„Není to ono, co se do všeho začala srát Radana," vypěnila Hanka.

„Ke všemu jsou ty narozky úplně na hovno," pokračovala Dita ve svém truchlivém monologu. „Sedmnáct… k čemu mi to je? Ani

nejsem plnoletá. Nemohu se zúčastnit těch pitomých voleb. Prostě všechno na prd.“

„Blbá klauzule. Daniel chtěl volební právo od patnácti, jenže to neprošlo. Dospělí jsou fakt zabednění konzervativci.“

„Mám z toho trochu strach. Chci, aby je vyhrál taťka. Určitě vyhraje. Jenže… stejně nemám klidné spaní.“

Hanku osvítil nečekaný nápad.

„Kdo všechno ví, že je ti teprve šestnáct?“

Dita se zamyslela. „No samozřejmě všichni… z naší původní skupiny. Jinak jsem neměla důvod se svěřovat. Nikdo se neptal a nebylo to zajímavý.“

Hanka ji přitiskla ke stěně a ztišila hlas.

„Víš, jsem docela chytrá, tady pod těmi vlásky se skrývají netušené možnosti,“ zaťukala si na temeno hlavy. „A právě jsem nalezla geniální řešení, které udělá radost tobě a ještě poslouží dobré věci.“

„O co jde?“

„Pamatuješ na mou databázi narozenin? Podle ní jsme je vždycky oslavovali. Mám ji v počítači, vždycky ji doplňuju o nové lidi. Kdopak zjistí, že jsem změnila jedno číslo? Dito, raduj se, budeš brzo plnoletá. Pozítří máš osmnáct…“

„Ach takhle,“ rozzářila se Dita.

„Ale tiše,“ položila si prst na ústa. „Když někdo nehraje čistou hru, a ta baba ji teda stopro nehraje, máme právo na malej fígl. Proč být až zas tak pitomě poctiví? Hele, stejně jsi už fakticky dospělá. Jo, přesně tak. Mentálně jsi na osmnáct, takže vlastně jen potvrdím, co je dávno pravdou. Bohužel, pro Katku to samé udělat nemohu, to by neprošlo.

Ale… třeba Rebece a Adrianě je taky sedmnáct, takže… Jde sice jen o tři hlasy, ale co kdyby třeba čirou náhodou rozhodovaly? Ne, bude to jasné Danielovo vítězství… chci, aby bylo drtivé."

Hance se okamžitě zlepšila nálada. Rozběhla se okamžitě do velína. Když už se rozhodla, provede to okamžitě. Zrovna tam zastihla Alici, smutně pozorující monitor, kde *Slídiči* přenášeli hodně nudný program. Po Thomasově smrti se ostatním víceméně vyhýbala.

Hanka ji pozdravila, ale Alice nevnímala, zůstávala uzavřená ve svém světě. Potlačila nutkání s ní zapřádat hovor a soustředila se na svou práci. Celou databázi si nejprve pečlivě vytiskla.

A pak upravila tři letopočty. S Rebekou ani s Adrianou ještě nemluvila, ale nepochybovala, že protestovat nebude žádná z nich. S uspokojením pohlédla na své zrevidované dílo.

„Jé, Zlatovlásko," ozvalo se jí za zády. „Copak to děláš?"

Vyděšeně sebou trhla. Otočila se a pohlédla do Petrovy tváře. Přívětivě se na ni křenil.

„Jen jsem kontrolovala, kdy budou další narozeniny," odpověděla pohotově.

Tohle zní důvěryhodně, přesvědčovala sama sebe. Petr byl sice z jejich party, ale nevěřila, že by dokázal udržet nějaké tajemství. *Na to jsi moc užvaněnej, hochu*. Nahlas to ale neřekla.

„Ty sis ten seznam i vytiskla?" žasl. „Proč?"

„Hele, nebuď zvědavej. Chci mít prostě stálý přehled," zašklebila se. „Ale teď mne omluv, potřebuju si ještě něco zařídit."

Vyskočila ze židle jako kamzík a uháněla chodbou pryč.

„Počkej… nedáš si se mnou kávičku?“ volal za ní marně Petr. Už ho ani nezaslechla. Zklamaně se klátil chodbou za ní, ponechávaje Alici bez povšimnutí v její samotě a smutku.

Hanka prolétla kolem Dity a pozdravila ji gestem s vítězným *véčkem*. Ještě potřebovala najít Rebeku a Adrianu.

***

Petr se rozmrzele rozhlížel po svém pokojíku. Hanku už nedohonil, zmizela mu bůhví kam. Nedávno už byl přesvědčen, že konečně protrhl smůlu. Sex s tou holkou, Alenou, ne vlastně Andreou, vzpomněl si po chvíli přemýšlení, byl docela divoký. Bylo vidět, že s přírůstky zachráněných žen jeho akcie notně stouply. Hned následující den si to chtěl rozdat s další holkou, jak se jen sakra jmenovala? Jméno mu už vypadlo z paměti. Stejně to nevyšlo. Jen s ním koketovala, a když mělo dojít k věci, hodila zpátečku. Smůla, že je při tom zahlédla Andrea. U ní má teď nejspíš utrum. Navíc mu nedávala spát Hanka. Přistihl se, jak nesmírně žárlí na Františka. V čem byl lepší? Vždyť vypadal, že neumí do pěti napočítat. Trochu kalkuloval s Alicí, že třeba bude potřebovat rozptýlení, nějakého utěšitele po Thomasově smrti. Ne že by ho tolik zaujala, ale proporce měla docela slušné a stály by za bližší průzkum. Jenže se utápěla ve smutku a o aktivity podobného druhu nejevila sebemenšího zájmu. Brzy si jí tedy přestal všímat úplně. Navíc se dozvěděl, že je těhotná. To jí rázem ubralo na atraktivitě.

Zaslechl klepání na dveře. Že by se Daniel chtěl radit o své kandidatuře? Volby ho upřímně moc nezajímaly. Daniel zbytečně vyšiloval, stejně je jasně vyhraje, tak o co jde? Mnohem víc mu vadilo, že pro ženy nějak opravdu přestával být atraktivní. Prohrábl si rukou vlasy. Je to snad tím, že má své roky, jak mu bez rozpaků onehdy vypálila Lenka? Copak střední věk je důvodem pro vyvěšení bílé vlajky? Tohle přece nemůže dopustit. V posteli pořád dokáže věci, jen dostat příležitost!

Klepání se ozvalo znovu, tentokrát hlasitěji. Otráveně vstal ze židle a šel otevřít. Kruci, copak je nějaký lokaj? Každý ví, že se tu nezamyká.

Překvapeně hleděl do obličeje Radany.

„Mohu dál?“ zeptala se.

Stačil jen přikývnout. Radana vstoupila dovnitř.

***

Volby se blížily každým dnem. Daniel z nich neměl dobrý pocit. Rozptylovaly ho, často se nesoustředil, trápilo ho, do jaké míry má šance nahradit Thomase. Mnohem raději by se staral o něco užitečnějšího. Měli by zprovoznit další část bunkru, rozšířit záhony na pěstování plodin a vyklidit přinejmenším tři vesnice. Sice jsou na delší trase, ale pořád v relativně bezpečné zóně. Rovněž by bylo záhodno někde doplnit zásoby benzínu, kterých pozvolna ubývalo.

Pomocníci o sobě nedali vědět už hodně dlouho. Naposledy je spatřili při páté misi. A teď místo toho, aby konečně využili zklidnění

situace, čelí dalšímu rozkolu přímo ve vlastních řadách. Tohle zrovna teď potřebovali! Je jich pořád tak málo, a místo aby spojili síly, tříští je boj o moc. Stejně jako Hanka i on byl přesvědčen, že Radana neříká zrovna to, co si myslí, ale co druzí chtějí slyšet. Nechtělo se mu jít do vůdcovské role, přijal ji víceméně z donucení. Bez Thomasovy rozhodnosti se cítil nesvůj. Navíc se myšlenkami stále toulal v minulosti. Nedokázal z hlavy vypudit strašlivé zážitky z páté mise.

Zároveň však věděl, že jinou alternativu nemají a se svým údělem se musí, ač nerad, smířit. Nesli přece zodpovědnost za všechny tyto lidi. Nemohli dopustit, aby se zrovna teď všechno podělalo.

Seděl nad papírem a nervózně okusoval násadu kuličkového pera. Musí napsat předvolební řeč. Taková zbytečnost! Nesnášel oficiální projevy, většinou bývají na míle vzdálené budoucí realitě. Pouhé hrátky se slovy… k tomu se má propůjčit?

Co jim asi bude přednášet Radana, která by bez jejich pomoci dodnes trčela v té díře? Pár sympatických lidí odtam zachránili, ale s ní trefili kozla. Litoval, že tam nezůstala místo Thomase. Co jim dokáže nabídnout? Toužil, aby už bylo po volbách. Počítal s tím, že vyhraje, jak jinak by to také mělo dopadnout? Sice mu to žádný pocit štěstí nepřinese, ale aspoň skončí tahle nejistota a zbude prostor na důležitější věci. A na svou novou roli si postupně zvykne.

Hleděl na své poznámky na papíře. Sakra, i s tím papírem by měli šetřit. Co si počnou za rok, za dva, za pět? Dokážou si jej sami vyrobit? Z čeho? Ano, v databázi je spousta cenných informací. Ale budou jim stačit? Vychovají si odborníky, kteří jsou pro chod bunkru naprosto nezbytní?

Copak by ho kdy napadlo, že se stane lídrem skupiny uprchlíků, zbytku lidstva v pekle oranžové mlhy? Věděl, že nesmí couvnout. A zoufale si přál, aby už nikdo nemusel umírat.

Včera si komise vyžádala seznam voličů. Hanka je triumfálně dovedla k počítači ve velíně. Za čtyři dny se rozhodne. Už aby to bylo za ním.

V těchto hektických dnech neměl vůbec čas zastavit se u Tary. Čtenářské chvilky mu chyběly. A nejen ty… musel si přiznat.

Hanka vplula do společenské místnosti. Hrnula se rovnou k Tereze.

„Hele, Terko, něco bych od tebe potřebovala,“

„Povídej.“

„Předesílám, fakt tohle nemám ve zvyku, sama to ani neumím… ale troška nalíčení by nezaškodila. Pomůžeš mi?“

„No super, začínáš být normální. Skvělé rozhodnutí, vezmu si tě hnedka do parády.“

„Ale zas to nepřeháněj,“ varovala ji Hanka. „Nechci vypadat jako nějaká přeplácaná halloowenová maska. Jen abych byla trošku víc sexy.“

„Sexy, říkáš? Tak to je nošením dříví do lesa. Ale fajn, za deset minut ve sprchách u zrcadla, jo? Zatím si připravím rekvizity.“

Tereza se smíchem odběhla k sobě do pokoje.

***

Scházeli se ve společenské místnosti. Nebylo tu téměř k hnutí. Všichni dychtili zvědavostí, co se bude dít.

Daniel bojoval s trémou. V ruce držel papír se svým proslovem. Nakonec se rozhodl jej zkrátit na nezbytné minimum. Vykročil dopředu na improvizované pódium. Vzápětí zástup rozrazily Hanka s Lenkou. Povzbudivě vztyčily pěsti se sevřenými palci.

„Dobrý den, přátelé," pronesl. „Jak víte, za dva dny si zvolíte člověka, do jehož rukou vložíte svůj další osud. Rozhodl jsem se kandidovat na tuto funkci. Není to proto, že tolik toužím po vůdcovské roli. Přede mnou ji zastával Thomas a plnil ji opravdu skvěle. Vedl nás při našem útěku z Města až sem, do této dokonalé skrýše, která nám poskytla vše potřebné pro přežití. Zpočátku jsme si s ním příliš nerozuměli, na některé věci měli odlišný náhled. Ale dokázali jsme spolupracovat a naše postoje postupně sblížit. Poznali jsme, že v mnoha věcech měl pravdu on, protože na jeho straně stály zkušenosti, kterých se nedostávalo právě nám. A na druhé straně v některých případech dal i on na nás, a to k prospěchu věci. Spojoval nás přece jediný cíl. Svoboda. Zůstali jsme soudržní a to byl základní předpoklad pro naše přežití. Thomas vedl mise, velice nebezpečné mise, díky nimž jste tady. Nebýt něj, dodnes byste zůstali v otroctví. Chtěl bych pokračovat v jeho odkazu, i když trochu jinak, než doposud. S misemi je konec. Jsou příliš nebezpečné, Stráže zdraví a štěstí o nás vědí a bohužel se nám ani nepodařilo lokalizovat další místa, kde vězní další lidi, tak, jako vás. Mojí prioritou je stabilizovat život v bunkru. Zajistit si zdroje k přežití, naučit se používat veškeré tohle skvělé zařízení, naučit se být soběstačtí. Nebude to snadné, od

každého z vás budeme chtít velké nasazení, přejeme si využít všech vašich profesních znalostí z předchozího života. Tento kryt měl sloužit pro padesát tisíc lidí na padesát let. Naučíme se v něm žít. A přál bych si, ať už v budoucnu dojde k čemukoliv, a určitě také dojde k situaci, kdy budeme mít odlišný náhled na některé věci a jejich řešení, aby nad tím vším převládla spolupráce. Abychom byli tak soudržní, jako při cestě sem. Thomasovým cílem bylo dovést nás všechny do bezpečí. Pokračujme v jeho odkazu."

Odložil list papíru, do něhož občas nahlédl. S vypětím vůle přemáhal dojetí, které se ho zmocnilo při vzpomínce na Thomase. Ozval se potlesk. Nalezl v davu tvář Tary, která na něj povzbudivě shlížela. Vedle ní stály Nikola, Alice, Jana. Tara se k němu rozběhla. Ocitl se obklopen svými blízkými.

„Byl to skvělý projev," řekla Lenka. „Málem jsem se rozbrečela, tak mne to vzalo… fakt. Nesliboval jsi nic, co bychom nedokázali splnit a apeloval jsi na jejich odpovědnost a spolupráci. Kruci, kdo jiný kromě tebe by to měl vyhrát?"

„Byly to nervy… větší, než jsem si myslel. Párkrát se mi zachvěl hlas. Mohlo to být lepší," uznal sebekriticky.

Dopředu se prodrala Radana. Po pravici měla svého policistu. Počkala, až se dav ztiší.

„Dobrý den, vážené dámy a pánové. Já se jmenuji Radana Stojáková, určitě mne dobře znáte, byť jsem mezi vámi dosud pouze krátký čas. Rozhodla jsem se kandidovat na tuto klíčovou pozici. Jak víte, názory se mohou lišit a hodně záleží, pro jaké principy se v životě rozhodujeme. Slyšeli jste před chvílí dojemná slova o našich

zachráncích. Ano, Thomas. Já si ho už nemohu pamatovat, ale mnozí z vás ano. Měl hlavní zásluhu na osvobození všech, jeho schopnosti byly výjimečné. Jak říkal přede mnou pan Daniel Kachlíř, výhradně díky němu se tu teď můžeme všichni scházet. To on byl hlavní pákou, motorem, který vás hnal kupředu. Jenže Thomas je mrtev. Bohužel, stalo se. A my musíme kráčet dál. Vděčíme všem těmto lidem za naši záchranu? Ano, souhlasím, v tom jim patří nás nehynoucí dík. Ale zároveň se musíme tázat: jak dál? Opakuji… Thomas je mrtev. Už tu s námi není. Ti, kteří sem vkročili jako první, zůstali sami. A ptám se ještě jednou: jsou to opravdu ti praví, kteří vás dokážou dále vést? Koncepce mého protikandidáta je logická: snažit se přežít, pokud možno beze ztrát, zajistit naši soběstačnost. Já se však chci ptát dál. Stačí vám jen zalézt do zdánlivého bezpečí a vyčkávat? Tam někde venku," rozmáchla se mohutným, všeobjímajícím gestem, „mám dceru. Jsou jí pouhé dva roky. Chybí mi. Chci ji najít. A co vy? Kdo z vás tam dole někoho máte, po kom se vám stýská, kdo vám chybí?"

Zvedl se les rukou. Lenka znepokojeně hleděla na shromáždění. Tohle nevypadalo na formální kandidaturu. Té ženě šlo zjevně o moc. A udělá vše pro to, aby ji získala. Něco Danielovi slibovala, ale skutečnost je úplně jiná.

„Ano, nám všem někdo chybí. A ptám se: chceme žít tady, skrývat se v podzemí jako zbabělé krysy? Do smrti se strachovat o osud svých blízkých, o kterých se nejspíš nikdy nedozvíte? Opravdu právě tohle chcete, je to smyslem zbytku vašeho života?!"

Hanka s nelibostí sledovala, jak mnozí lidé dychtivě hltají její slova. Daniel ukázal realitu. Tahle však ukazuje lákavý příslib. Jenže

jak draze zaplacený? Falešnou vějičku, která je všechny přivede do zkázy?

„Právě proto jsem se rozhodla kandidovat," pokračovala Radana a držela ruce rozpřažené, jako by chtěla všechny přihlížející co nejvřeleji obejmout. „Původně jsem chtěla podporovat právě Daniela. Měli jste v něj důvěru, určitě oprávněnou. Já rovněž, věřila jsem, že dokáže najít cestu, která naplní naše touhy a představy. Jenže já nechci jen pasivně čekat, až nás Stráže zaskočí v samotném srdci kolonie. Chci zpátky všechny, na kterých nám tolik záleží. Setkat se s našimi rodinami, s našimi blízkými. A právě proto nabízím svou vizi. Zde můj kolega po pravici, pan Josef Daler, býval policistou. Má obrovské zkušenosti. Jak jsem se náhodně dozvěděla, bohužel nikoliv od dosavadního vedení, jak by bylo logické, v bunkru se nachází spousta zbraní. A právě pan Daler pod mým vedením dokáže využít naše přednosti a zasadit úder do řad našich nepřátel. Vyrvat z jejich spárů ty, kteří zde nejsou, ale měli by být. Já jsem nestudovala vojenství, neumím velet armádě. Avšak mám bohaté zkušenosti v řídící pozici, ve firmě jsem si vybudovala exkluzivní postavení, cenili si mne jako prvotřídní manažerku. Podařilo se mi zachránit firmu zmítající se v hluboké krizi a znovu ji postavit na nohy. Mám dokonalé, praxi ověřené organizační schopnosti. Dokázala jsem správným způsobem motivovat své podřízené. Jen proto, že jsem dala přednost mateřství, musela jsem svou pracovní pozici dočasně opustit. Jsem plná sil. Znovu nacházím svou aktivní, vůdčí roli. Chci se stát vašim novým Thomasem. Společně vstát a přivést všechny, které chceme. Pan Daler je schopen a ochoten vyškolit partyzánské jednotky, které dokážou

tento úkol splnit. Dejte hlas mně a v dohledné době se setkáte s mnohými z těch, po jejichž přítomnosti toužíte. To vám slibuji."

Významně se odmlčela. Místnost zaplnily nadšené výkřiky a potlesk. Daniel pochopil, že její energický projev ho dostal do defenzívy. Uvědomil si, že bylo hrubou strategickou chybou nechat se tolik unášet smutkem z Thomasovy smrti. A také přednesl svůj projev jako první… to byla další taktická chyba. Výhoda druhého podání naklonila misku vah na opačnou stranu. Zvykli si poslouchat Thomase… a teď tak nějak automaticky téměř ve všem Radaně ustoupili. Jenže chyby si člověk uvědomí vesměs tehdy, až se jich sám dopustí…

„Ať si nebere Thomase do huby," zaznamenal vedle sebe sotva slyšitelný hlas. Ohlédl se. Byla to Alice. Ještě celá bledá ze svého zármutku upřeně hleděla na Radanu, blahosklonně přijímající gratulace.

„No tohle!" Hanka mu zašermovala rukou před obličejem. „Tohle ji nedarujeme, to ne. Ještě dnes začnu obcházet lidi… to teprve pozná, jakou já dokážu udělat kampaň. Přece nedají na nějakou drzou velkohubou krávu."

***

„A proč myslíte, že Daniel by neměl být tím pravým?" usmála se přívětivě Hanka a obtáčela si pramínek zlatých vlasů kolem prostředníčku. Muž asi čtyřicetiletý soustředěně sklouzl zrakem k jejím ňadrům. Vzala si schválně krátké tričko bez podprsenky, které

odhalovalo svůdné křivky a lákavé hroty bradavek. Oči měla lehce podmalované stíny. Tereza jako její dvorní vizážistka odvedla skvělou práci. K tomu si oblékla poloprůhlednou sukni karmínové barvy. Umění flirtu ovládala dokonale a ani v nejmenším nepochybovala o úspěchu své mise.

„No… Radana pro nás hodně udělala," poškrábal se rozpačitě za uchem. „Vesměs to byla ona, kdo jednal s Pomocníky. Ti se k nám nechovali zrovna způsobně. Ale ona si u nich dokázala sjednat respekt. Nebýt jí, dopadalo by to s námi mnohem hůř."

„Dobře, dobře, neberu jí zásluhy," přerušila ho neústupně a pohodila hlavou. Hrátky s vlasy vždycky zabíraly. *A čtyřicátníci, to byla ta nejsnadnější kořist*, říkala si v duchu. *Vesměs už bývají usazení, a pokud nemají extra naditou kreditku, u mladých holek moc šancí nemívají. Rozskočí se jim mozek, když je k nim některá milá. To by bylo, abych ho nepřetáhla na svou stranu.* Naklonila se k němu ještě více a rozšířila tak optiku pohledu do hlubokého výstřihu o další bonusové body. Spokojeně seznala, že to zabralo na sto procent. V tomhle stavu by byl schopen slíbit cokoliv.

S dnešním výsledkem mohla být spokojena. Mluvila asi s deseti lidmi a sedm jí jednoznačně potvrdilo, že budou volit Daniela. Všichni chlapi jí to slíbili. *Dobrá, párkrát ještě zkoukni mé přednosti a opovaž se hlasovat pro tu hydru*, pomyslela si.

„Copak si myslíte, že nějaká manažerka po mateřské a vysloužilej policajt v důchodu, co sotva lapá po dechu, dají dohromady armádu? Nenechte se vysmát. Víte, jak by to dopadlo? Masakrem, to vám povídám. Nakonec, sám jste na vlastní kůži zažil pátou misi. Daniel

volí rozumnější variantu. Nechce zbytečné oběti. Zajistí nám bezpečí. Thomas byl taky opatrný, a to měl nějakej výcvik. Nás taky honil. Si myslíte, že bychom to jinak zvládli? Nemůžeme se nechat zaslepit příliš mlhavou nadějí a spadnout do pasti jako pitomci. Víte, co by se mohlo stát, kdyby odhalili naše sídlo? Daniel je chytrý chlap, ví, co dělá. Slibuje jen to, co dokáže splnit. Mimochodem, nepotykáme si? Já jsem Hanka."

Tomuhle vážně nemůže odolat. Má ho na háku.

„Jarek Beneš," odpověděl radostně a už se sápal po polibku. Nějak ho přežije. Byl sice takový oslizlý, nepříjemný, příliš vlhký, ale i takových za svůj život absolvovala nepočítaně.

„Takže… budeš na mne myslet při volbách?" zatvářila se koketně.

„No asi ano…určitě ano… nejen při volbách," dodal dvojsmyslně.

„Takže… hlas pro Daniela Kachlíře… nezapomeň," zašeptala mu důvěrně do ucha.

„Pro tvé krásné oči… cokoliv," zafuněl dychtivostí.

Postřehla pohyb na chodbě. Kráčely k nim dvě postavy. Poznala dvě ženy z volební komise. Tvářily se nakvašeně.

„Mimořádná schůzka ve společenské místnosti," pronesla ta starší z nich, která se jmenovala Renata.

„Co? Teďka? A kvůli čemu," vykulila bezelstně oči. „Chystám se právě do sprchy."

Muž, se kterým právě domluvila, zaslechl její větu a nepřítomný pohled naznačoval, že se právě teď nalézá v úplně jiné dimenzi.

„Teď hned. Je to důležité," odsekla Renata. Mohlo jí být lehce přes čtyřicet, jindy docela příjemná, ale teď měla náladu pod psa.

„Dobře, hnedka přijdu," reagovala Hanka a ještě zamávala na rozloučenou Jarkovi. Ten se na ni přívětivě šklebil.

„Nechceš pak ještě zajít na drink?" volal za ní.

Už ho neslyšela.

Ve společenské místnosti se nacházelo asi třicet lidí. Daniel tu byl taky. Snažila se přijít na to, proč zde panuje takový rozruch.

Radana stála u volebního stolku a zamířila svýma prasečíma očkama přímo na Hanku.

Pohledy se střetly. Hanka zrak nesklopila. Ani o milimetr.

„O co tady jde? Mohu to vědět?" zeptal se rozladěně Daniel.

Před chvílí obdržel vzkaz až do sprch. Pokud nešlo o útok zvenčí, nechápal, co může být tak akutní, že nesnese žádného prodlení.

„Vždy jsem se domnívala, že spolu hrajme fér hru," vyrazila ze sebe Radana a rysy jí ztvrdly.

„Tak řekne mi už někdo, o co se jedná? Mám spoustu důležitějších záležitostí k vyřízení," vzkypěl Daniel.

„Odhalili jsme podvod. Chcete pro sebe získat hlasy nepřijatelnými prostředky," vyštěkla Radana.

„Jaký podvod? Co mi to tu žvástáte? Jestli vám vadí, že tady Hanka přemlouvá lidi, aby hlasovali pro mne, nevidím v tom nic špatného. Vy provádíte to samé," opáčil.

„Skutečnost je taková, že podvodně získáváte volební právo pro osoby, které na něj nemají nárok. A to je naprosto nepřijatelné a nelze hodnotit jinak, než podvod," odvětila Radana a zatvářila se triumfálně. „Je to hrubé porušení našich dohod, ke kterým jste se písemně zavázal."

„Do prdele, co to melete za hovadiny? Především vy slibujete lidem něco, co nemůžete splnit," utrhl se na ni Daniel. „Partyzánské jednotky, probůh. Z čí hlavy tohle vzešlo? Stojí snad u základny málo křížů?"

Lenka ho chytila za ruku. Tušila, že to nedopadne dobře.

„Poznáváte tohle?" Mrštila na stůl hromádkou papírů. Hanka na ně pohlédla a zbledla.

„Je to seznam všech lidí v bunkru s daty narození. Tyhle údaje shromažďovala jedna z vaší skupiny, členka komise Markysová," dodala Radana.

„No a co má být? To někomu vadí? Od začátku sbíráme informace o zachráněných, a pokud vím, každý je ochotně poskytl. Musíme přece znát vaše profese z civilního života a…"

„Na tom by nebylo nic divného," přerušila ho rázně Radana. „Pozoruhodný je však fakt, že tenhle seznam byl ukryt mimo dosah komise a neshodoval se s daty v počítači, kde nápadně přibylo osob, jimž je osmnáct let."

„K čemu tím sakra míříte?" vztekl se Daniel.

„Vy jste se mi hrabala ve věcech?" zaječela Hanka.

„Namátkou, třeba Rebeka Raková, 18 let. Dita Kachlířová, od zítřka 18 let. Adriana Janušíková, 18 let. Petr Kopta, 18 let…"

„Cože?"

„Můžete nahlédnout do počítače. Sjetinu z něj včera předala Markysová volební komisi. Vaši dceři je osmnáct let, pane Danieli?" zeptala se s ironií v hlase.

Daniel zůstal jako opařený. Najednou se ocitl v koncích. Netušil, co si má o tom všem myslet.

„Jenom jsem chtěla, aby měli hlasovací právo jako každý dospělý!“ rozkřikla se Hanka. „Vy jste je o ně chtěla připravit. Jaký rozdíl je doprdele mezi sedmnácti a osmnácti lety? To se v osmnácti stane každý najednou moudrým? Přiblblá pravidla, která mladé diskriminují, takže s nimi jděte laskavě do prdele!“

„Je to tak. Jedná se o podvodnici,“ pronesla ledově Radana a ukázala na ni prstem. Všichni se po nich ohlíželi. Její hlas se nedal přeslechnout. „Úmyslně falšovala data a postaršovala výhradně mladistvé, o kterých věděla, že dají hlas vám, Danieli. Toho bych se opravdu nenadála, že jste schopen takové podlosti.“

Spor přešel v ostrou hádku.

***

Seděli v Danielově pokoji. Hanka měla hlavu v dlaních a pofňukávala. Daniel byl ještě brunátný v obličeji, ale pomalu se vzpamatovával.

„Seber se, Hanko,“ pronesl Patrik smířlivě. „Teď se s tím nedá už nic dělat.“

„Co tě to proboha napadlo?“ obrátil se k ní Daniel.

„Já… chtěla jsem pomoci Ditě… a Adrianě, Rebece… a ještě jednomu klukovi… Chtěli jít volit a nemohli. Copak ona hraje fér? Napřed oblbuje řečma, jak tě bude podporovat a blá, blá, budou ti věřit, když budeš kandidovat, blá, blá, ty budeš nejlepší vůdce… a

najednou na nás vybalí tohle. Sketa je to, já to tušila od chvíle, kdy jsem ten její blbej ksicht zahlídla. Krucinál!“

Stíny, které jí tak pečlivě nanesla Tereza, se rozpíjely v barevné skvrny po celém obličeji.

„Uklidni se, sestři,“ objal ji Patrik.

„Já jsem vám to teď celý podělala,“ zakvílela a sklonila hlavu ke kolenům. „Do prdele práce… jen jsem chtěla Danielovi pomoci. Netušila jsem, že se to může provalit. Jak se to do hajzlu vůbec domákla?“

„Hm, to se tedy těžce nepovedlo,“ poznamenal Daniel. „Teď to všude roznese. To pro nás není dobré.“

„Měla jsem to tak promyšlený,“ zaúpěla Hanka. „Opravila jsem data v počítači, se všemi jsem se férově domluvila. Ty původní papíry jsem si, kráva, vytiskla a odnesla k sobě do pokoje. Schovala jsem je ve stolku v poslední zásuvce, úplně vzadu. Zaházela je dalšíma věcma. Kdo je mohl vyšťourat?“

„Někdo se nám musel přehrabovat ve věcech,“ řekl temně Patrik. „Tohle jsme tady ještě neměli a je to na pováženou. Všimli jste si někdo ještě něčeho? Měli bychom se zamykat, lidi.“

„Ty myslíš… že po nás šla cíleně?“ užasla Dita. „To je fakt hodně, hodně hnusný.“

„Chce se za každou cenu stát prezidentkou, to je jasné. Přetvářka skončila. Síla moci. Fetiš, před kterým nás Thomas varoval. Nenapadlo mne, že na jeho slova dojde hned při první příležitosti,“ odpověděl Daniel. „Když jsme se vraceli z misí, představoval jsem si všechno úplně jinak.“

„Většina lidí je přitom fakt dobrejch," namítla Adriana. „Smůla je, že z té poslední sem pronikla zrovna tahle sketa. Že neodpráskli zrovna ji. Plno jiných lidí tam zůstalo."

„Je to především moje vina," uznal sebekriticky Daniel. „Napřed jsem jí pořád z dobré vůle ustupoval… neměl jsem být tak měkkej. A teď, jak mne vytočila přede všemi… vypadám jako blbec. Nejradši bych si nafackoval."

Někdo zaťukal na dveře a dovnitř vplula Tereza.

„Máme další problém," zahlásila. „Danieli, můžeš ještě se mnou?"

Daniel procedil mezi zuby nadávku, vztekle kopl do židle, až odlétla do kouta a následoval ji.

„Hlavně v klidu," nabádala ho Lenka.

Ve společenské místnosti se tísnilo ještě více lidí. Čtyři členové komise seděli za stolkem, vedle nich Radana a ten vysloužilý policista.

„Copak je tohle?" pronesla triumfálně Radana a ukázala prstem na seznam.

„Odkud ho vůbec máte?" neovládl se Daniel. „To nám slídíte v pokojích? Takovéhle zvyky jsme tu teda neměli."

„Vidíte, věděl o tom!" zvolala nahlas tak, aby ji nikdo nepřeslechl.

„To je lež. Netušil jsem vůbec nic," odpověděl Daniel. „Byla to vlastní akce Hanky. A rozhodně si vyprošuju takové výrazy. Ona není žádná podvodnice. Chtěla jen pomoci čtyřem přátelům, aby se mohli zúčastnit voleb. Morálně si to zasloužili. Každého z nich jsme při našem útěku považovali za dospělého, také jsme se k nim tak chovali. A já hned od začátku navrhoval snížit věkovou hranici na patnáct let.

V tom svůj názor neměním. Myslím, že je pořád čas tohle ustanovení pozměnit."

„Podepsal jste tento dokument," ukázala Radana výtisk volebních pravidel. „Jsou připojeny i podpisy dalších lidí z vaší skupiny. Měli jsme daná pravidla a tímto jste se je zavázal bezvýhradně dodržovat. Podle mého názoru už nemáte morální právo na takovou funkci vůbec kandidovat, ale budiž. Já osobně bych na vašem místě zvážila okamžitou rezignaci."

„O tom rozhodnou volby. Ten kdo lže a mlží, ten snad morální právo má? Snažíte se vytřískat pro sebe výhody za každou cenu. Nemáme si co vyčítat," vpálil jí do tváře. „Mám tohle považovat za jakési vyhlášení války?"

„Vyhlášení války? Prosím vás, Danieli, proč taková hysterie? Nám oběma jde přece o stejnou věc, a to, aby život v naší komunitě byl co nejlepší. Jen naše cesty se trochu liší. A neměl byste tak lehce ztrácet nervy. Jak chcete s takovým přístupem vést tolik lidí? Opravdu, zamyslete se sám nad sebou. V jaké že jste to pracoval ve firmě? Vy jste snad neprošel školeními pro vedoucí pracovníky? To je zásadní chyba. Naučte se, prosím, zvládat své negativní emoce."

Daniel cítil, že stačí ještě jedna taková poznámka a ztratí poslední zbyteček rozvahy.

„A co je zase tohle za podvod?" zabodla Radana prst do dokumentu.

Daniel si prohlédl inkriminovaný řádek.

„Kytka," přečetl. „A co má být? Je to ta Asiatka. To snad chcete pochybovat o její plnoletosti?"

„Kytka," odfrkla Radana pohrdavě. „Co je to za jméno – Kytka? Jsme snad v botanické zahradě? Nemá uvedeno jméno ani příjmení, natož datum narození."

„Protože její pravé jméno neznáme," odpověděl Daniel a ze všech sil se ovládal, aby zase nevybuchl. „Trpí dočasnou ztrátou paměti. Nepamatuje si svá osobní data. Co na tom komu záleží? Bezpochyby je jí víc než osmnáct, vystudovala vysokou školu. To si mám vyžádat dobrozdání od doktora?"

„Nesplňuje základní parametry. Není oprávněná zúčastnit se voleb. Bohužel, není to jediný případ. Co tahle? Beáta Fajtlová. U ní chybí datum narození."

„Do prdele, a bavili bychom se takhle, kdyby chtěla volit vás? Nepamatuje si své datum narození. Ale také vystudovala vysokou. Tam snad chodí nezletilí?"

„Je mi líto. Celá komise se na tom shodla, v poměru hlasu 3:1. Proti byla jen ta vaše… jak že se jmenuje? Slečna Dobšíková. Uzávěrka skončila."

„Tak tam nějaká data prostě připíšu. O nic nejde," naštval se Daniel. „Kdybychom chtěli podvádět, tak jsme si dávno nějaké vymysleli a kdo by nám dokázal opak?"

„Všechno nasvědčuje tomu, že jste proti nám zaujatá. My byli v krytu jako první, uvedli ho do provozu, všichni jsou tu jen díky nám. A teď z nás děláte podvodníky a hlupáky," ohradila se Tereza.

„Omyl. Ty děláte ze sebe vy sami. Platí principy demokracie," zmrazila je Radana. „Něco jste podepsali a teď se z toho snažíte vyvléct. Cíleně manipulujete s klíčovými informacemi. Data narození

bych si taky dokázala vymyslet, není nic snadnějšího. Jenže teď je pozdě. A lidé by měli vážně zvažovat, komu dát opravdu důvěru. Zda člověk, který kryje takové podvody, je vůbec schopen vést naši komunitu k nějakému smysluplnému cíli."

„Stejně vyhrajeme," pronesla důrazně Tereza. „Lidé nezapomínají, kdo pro ně nejvíce udělal. Můžete si mlít pantem, jak chcete, ale ve finále vás rozdrtíme. A taky mám hned další připomínku, když už jste vyloučili Hanku z komise, musíme ji doplnit někým jiným."

„Zůstane ve čtyřech lidech. Vaše chyba, že jste nominovali podvodnici," odpověděla Radana. Ostatní z komise ochotně přikyvovali.

„Ještě si to vyřídíme," zasyčela Tereza.

„Jdeme," ozval se Daniel. „Nemíním ztrácet čas debatami o ničem."

A v duchu si položil otázku, zda to nejtěžší nemají teprve před sebou.

Nejhorší bývá zkáza z vlastních řad. Zvláště ve chvíli, kdy ji vůbec nečekáte.

***

Hanka probrečela skoro celou noc. Patrik se jí snažil ukonejšit, na pomoc mu přišla i Milena, ale vše marné. Vyčítala si, proč seznam vůbec tiskla a nahrála té mrše rovnou na smeč. A proklínala sama sebe, že zapomněla připsat data narození pro ony dvě nešťastnice z *Military*

Girls a nedarovala Kytce nějaké normální jméno. V tom zmatku ji tohle dočista vypadlo z hlavy.

Patrik byl nešťastný. Tušil, že její čin přihraje Radaně další voliče. Věděl, že jeho sestra to tentokrát poněkud přepískla. Chápal ji, ale měla se napřed poradit s ostatními. Ty čtyři hlasy za to přece nestály. Věřil, že Daniel by vyhrál i tak, Radana přece nemohla získat tolik příznivců. Z poslední mise jich zachránili pouhých devatenáct, včetně jí. Kdyby tak šel vrátit čas… Vůbec se neměli do takového rizika pouštět. Měli počkat. Thomas by žil a všechno by bylo jinak. Ano, měli vyčkat, teď si to uvědomoval docela jasně. Třeba by se časem naskytly jiné příležitosti. Jenže je pozdě. Vrátit čas nelze.

Prožíval trýznivou nevratnost děje. Objal svou sestru a proud jejích slz mu zmáčel tvář.

A v noci se mu ke všemu zdál další depresivní sen o Klaudii.

***

Vstupovali do toho pokoje jeden po druhém. Všichni postávali ve společenské místnosti a čekali, až na ně dojde řada. Dita, obklopená Katkou, Adrianou, Nikolou a Rebekou si nervozitou okusovala nehty. Daniel seděl u stolu s Lenkou a Tarou a hleděl do stropu. Ještě štěstí, že Hanka alespoň k Taře včas přiřadila její pravé, nenáviděné jméno, jinak by také vypadla ze hry. Hanka seděla v koutě s bratrem, Milenou a Soňou a tvářila se jako hromádka neštěstí. Po tom průšvihu ji zcela opustila její rozverná nálada. Byla zdeptána zjištěním, že ji teď mnozí lidé přehlížejí, nebo věnují vesměs pohrdavé pohledy. Na něco

takového nebyla zvyklá. Patrik si nechtěl připustit možnost, že by Daniel prohrál. Nikdy by si to nepřestala vyčítat.

Snažil se zachytit útržky slov dvou lidí, vycházejících z volební místnosti. Jenže pro všeobecný šum nerozeznal zhola nic. Vytušil však, soudě podle ohlasů, že Radana má docela hodně přívrženců.

„Je rozhodná, rozená vůdkyně. Líbí se mi. Myslím, že bude nejlepší," zaslechl jednu z žen středního věku, bavící se se svým partnerem.

Daniel vešel dovnitř. Snažil se z tváří členů komise vyčíst, jak se situace vyvíjí. Odhadl, že hlasování bude hodně těsné. Tereza na něj povzbudivě mrkla a naznačila, že mu drží pěsti. Připsal své jméno na lísteček. Původně nechtěl volit sám sebe. Ale teď, když pochopil, že jde do tuhého, se přes toto morální dilema přenesl. Nepochyboval, že Radana svůj hlas rovněž nenechá propadnout.

***

Někteří už odešli do svých pokojů, většina však netrpělivě očekávala výsledek. Pak ze dveří vyšli čtyři zbylí členové komise.

Patrika polil ledový pot. Tereza se tvářila nešťastně, nakvašeně. Předseda komise, onen prošedivělý muž, přešel k mikrofonu.

„Pečlivě jsme přepočetli všechny platné hlasy," pronesl ještě trochu roztřeseným hlasem. „Promiňte, že to trvalo tak dlouho, ale nechtěli jsme se dopustit chyby. Bylo to hodně, opravdu hodně vyrovnané."

Přerušil svůj projev. Patrik pohlédl na Radanu. Měla ve tváři výraz kamenné sfingy.

„Voleb se z jedenaosmdesáti oprávněných voličů zúčastnilo osmdesát," ohlásil strojeně předseda. Poměrem hlasů 42:38 se stává…"

Následovala dramatická odmlka. Šumění hlasů přešlo v naprosté ticho.

„Radana Stojáková je novou prezidentkou naší komunity."

Radana vztyčila pěsti ve vítězném gestu, vzápětí pohledem vyhledala tvář Daniela a začala přijímat gratulace.

K mikrofonu přistoupil Josef Daler, její nerozlučný společník.

„Děkujeme všem za podporu nové prezidentce," pronesl. „Nyní je čas předat jí slovo."

„Ještě určí radu. Tam by ses měl dostat, tak se ti snad podaří aspoň něco prosadit," vzpamatovala se Tara.

Jeho slova přerušily potlesk a radostné výkřiky.

„Děkuji, děkuji," zvolala Radana. „Důvěru, kterou jste ve mne vložili, v žádném případě nezklamu. I když volební kampaň nebyla zcela korektní, myslím ze strany pana Kachlíře, už je rozhodnuto a my všichni se budeme se snažit na tyto excesy zapomenout. Slibuji zde před svědky, že vás dokážu odpovědně vést. Vždy jsem dokázala vést početný tým a věřte, těch lidí bylo ještě více, než je vás tady teď. A dodržím vše, co jsem ve svém předvolebním projevu přislíbila. Budete spokojeni. Dokážeme se společně postavit Strážím zdraví a štěstí a vyrvat z jejich chřtánu ty, po kterých teskníte. Samozřejmě, budu vyžadovat z vaší strany maximální odpovědnost, sebeobětování i trpělivost, ale věřím, jsem o tom skálopevně přesvědčena, že se nám společnými silami dílo podaří. K tomu jsem se po zralé úvaze rozhodla zvolit si do rady lidi, o jejichž schopnosti a loajalitu se mohu plně

opřít. Pomohou nám splnit náš společný cíl, ke kterému se budeme od nynějška upínat. Členy tříčlenné rady se dále stávají… Josef Daler a Petr Dostál."

„Cože?" nevěřila Tara svým uším. „Proč zrovna Petra a ne tebe, Danieli? S tvými zkušenostmi…"

„Nechce konkurenci," špitla Lenka. „Nestojí o chytrý lidi. Mohli by ohrozit její postavení."

Tereza mezitím zmizela z místnosti.

„Víte, že jsem o tuhle funkci nestál," pronesl Daniel. „Že jsem do toho šel jen kvůli vám a lidem z tohoto společenství. Jenže teď mne prohra… no prostě šíleně sere."

„No a co?" pokusila se Lenka o bezstarostný tón. „Má, co chtěla. Teď je prezidentkou. Může si užívat funkci, to jo. Ale není konec všem dnům. Když nás povede špatně, a já jí nevěřím ani slovo, lidi změní názor. Nemusí to trvat ani tak dlouho. A co není dnes, může být zítra. Sakra, vždyť výsledek byl těsný, nemůže si tolik pískat."

„Mám strach z jejích ukvapených rozhodnutí. Záměr vybudovat armádu mne vážně děsí. Nechci vidět umírat další lidi. Stavět další kříže. Je nás jen hrstka, nemáme sílu na otevřený odpor. Thomas by něco takového v životě nedopustil."

„Ještě máme jednu možnost," probrala se náhle Alice, až doposud sedící v koutku tiše jako myška. „Povídal nám o tom Thomas, hnedka ze začátku, pamatujete? V bunkru je víc sektorů. Můžeme si nějaký zabrat, udělat se pro sebe."

„A opustit ty, které jsme zachránili? To se mi nechce. Připadal bych si už jako úplný zbabělec. Spousta z nich mne volila, spoléhala

na nás, věřila naší staré dobré partě. A ty děti? Ne, to by byla ode mne zrada, tohle přece nemohu udělat. Co by si o mne pomysleli? Nebudu si hrát na uraženého, Alice…“

„Tak dobře. Budeme tedy bojovat dál. Stejně je všechno moje vina. Nikdy se nezbavím pocitu, že jsi to prohrál jen kvůli mně,“ řekla plačtivě Hanka. „Mohli jsme mít nejméně o šest hlasů víc… a všechno by bylo jinak.“ Byla to první slova, která pronesla od onoho šokujícího výsledku.

„Nesmíš se tím trápit, Hanko. To především já podcenil situaci, zůstával dlouho pasivní, takže je to hlavně moje chyba. Byl jsem rozhozenej po Thomasově smrti. Plno věcí mi unikalo. Nechal jsem se sebou manipulovat, skočil na všechny ty její vychytralé návrhy. Nechtěl jsem hrotit spor silou a to bylo rozhodujícím faktorem. Chyběl mi tah na branku, prostě jsem to celé prokaučoval. Je mi to hrozně moc líto. Zklamal jsem vás, a vy jste mi tolik věřili.“

Jeho trpkou sebekritiku přerušila další slova prezidentky. „Děkuji, děkuji. Vidím, že protistrana nese svou prohru těžce, pan Kachlíř mi ani nešel gratulovat, ale to pro mne není důvodem k roztrpčení. Hodlám s ním i nadále vycházet co nejpřátelštěji a pokud bude ochoten ke spolupráci, v žádném případě se jí nezříkám. Máme přece stále společné cíle. A jako vděk za své zvolení mám jednu skvělou zprávu. Zítra večer uspořádám pro vás všechny velkou oslavu. O něco níže v podzemí se nachází velký plavecký bazén. Nechám jej zprovoznit, pan Daler již v tom učinil jisté kroky. Bude to velká párty a přeji si, abyste si ji všichni dosyta užívali. Z posledních výjezdů do Horné, které jsem vedla s panem Dostálem, jsme přivezli celkem

solidní kolekci plavek, takže ještě dnes večer si z nich můžete vybírat. Těším se, až se s vámi podělím o společnou radost."

„Polib si!" zasyčela nenávistně Hanka, ještě si utírajíc slzy. „Jak se o tom bazénu dozvěděla? To byla Thomasova práce, to on nám jej ukázal a ona chce pro sebe ukrást i tuhle jeho zásluhu!"

„Radujme se až do rána. Ať žije naše nová prezidentka, inženýrka Radana Stojáková!" zvolal nadšeně Daler a pokoušel se dav roztleskat.

To už na ni bylo příliš. Hanka srdceryvně vykřikla a vyběhla na chodbu. Doslova si proklestila cestu ven.

Patrik vyběhl za ní. Milenu se Soňou zanechal ve společenské místnosti. Vytušil, že dnešní noc by měl strávit u sestry.

Spatřili přicházet Terezu. Tvářila se hodně nasupeně. Rty měla pevně sevřené a rozhlížela se kolem sebe. Zahlédla je, ale pátrala po někom úplně jiném. Pak objevila Petra. Postával u pódia a zasněně se tlemil.

„Héj, borče," zvolala a nakráčela přímo k němu.

Obrátil se k ní.

„Copak, Terko?" reagoval. „Nezajdeme na kafé?"

„S tebou?!" rozkřikla se. Zaťala pěst a než se vzpamatoval, zasáhla ho prudce do brady, až zavrávoral.

„Co je?"

„Co je? To se mne ještě odvažuješ ptát? Ty hajzle! Ty sobeckej, hnusnej hajzle! Už mi nikdy, rozumíš, nikdy nechoď na oči. To ty… ty jsi tam měl zůstat místo Ester," vyštěkla nenávistně.

Drsně rozrážela houstnoucí dav, až došla k Danielovi.

Z očí jí sršely blesky hněvu. Vlasy jí spadaly do očí, vztekle si je odhrábla za uši, ale znovu jí zakryly výhled. Levačkou si mnula zarudlé prsty na pravé ruce. Pěst, která před okamžikem zasadila ostrou ránu.

„Terezo… co se stalo?“ oslovil ji překvapeně.

„Co se stalo? Ještě se ptáš? Vyhrála ta kráva a… a… ten šmejd, ten tvůj údajně skvělej kámoš Petr, on ji volil… chápeš to? Musela jsem si napřed dát frťana, abych vůbec dokázala dojít až sem. Jedinej… jedinej z naší staré party… a on nás zradil.“

Nevěřícně na ni hleděli.

„Viděla jsem to jasně. Ten sráč ani nepředal lístek mně, už to mi bylo podezřelé. Volil u Aleny, ale já se všema přepočítávala hlasy. Napsal si ji u svého jména… do prdele… i kdybych se ztřískala pod obraz, tak tohle nevydejchám.“

V očích se jí zatřpytily slzy, otočila se a zmizela jim z dohledu.

KAPITOLA 2: NA HRANĚ

Reprodukovaná hudba rezonovala podzemím. Na plovárně se nacházeli téměř všichni, mnozí se osvěžovali ve vodě. Po zásobách plavek se jen zaprášilo.

„Chtěla bych, abyste si dnešní noc pořádně užili," hlásila do mikrofonu Radana. „Toto bude naše relaxační místo. A dobře poslouchejte, ti z vás, kteří nejlépe odvedou přidělenou práci, dostanou ode mne bonus. Mohou si sem chodit po večerech zaplavat. Já sama se k tomu nedostanu, protože mám před sebou spoustu náročných úkolů, ale nebojím se jich. Musím změnit hodně věcí, aby se nám tu žilo lépe než dosud. Slibuji, že své funkci budu věnovat veškerý svůj čas dnem i nocí, abych dokonale splnila své vize, pro které jsem do kampaně šla. Brzy poznáte výrazné známky zlepšení a zefektivnění naší práce. Také vám budu pravidelně sdělovat novinky důležitých rozhodnutí rady tak, abyste byli vždy zasvěceně a včas informováni. Věřím, že si budeme rozumět."

„Politické žvásty," pronesl polohlasem čtyřicátník sedící opodál nich. „Takových jsem už za život slyšel… všechny byly o ničem. Výsledek žádnej."

Daniel dřepěl u břehu v kraťasech a tričku a nohy měl po lýtka ponořená do vody. Tara posedávala vedle něj a obezřetně sledovala vodní hladinu.

„Půjdeš si někdy zaplavat? Myslím někdy příště… když jsme pro dnešek vyhlásili embargo."

Embargo spočívalo v předsevzetí, že jejich stará parta si dnes nezaplave. Byl to spontánní nápad Hanky, která rezolutně prohlásila, že za takových okolností do bazénu v žádném případě nevleze. Na protest proti výsledkům voleb. Ostatní se k ní přidali.

„Já? Copak jsi zapomněl, že neumím plavat?" odpověděla Tara.

„Když už jsem ti chodil předčítat… mohli bychom naše lekce rozšířit. Určitě bys je zvládla, šikulko."

Zasmála se. „Máš o mně vysoké mínění. Vody se docela bojím. Ale jsou horší strachy."

„Já vím," pohlédl na ni a zrak mu zjihl. Připomněl si jejich společné chvíle v ložnici. Ačkoliv se odehrály téměř bez doteků, vyvolávaly v něm neodolatelnou touhu prožívat je znovu a znovu.

„Ty noční můry pořád mám. Nezbavím se jich do konce života. Ale jinak… je to trošku lepší. Myslím, že už nejsem tak nebezpečná, jako nedávno."

„To rád slyším," odpověděl s nadějí.

„Taky mi pomáhá, že jsem k ruce doktorovi," svěřila se. „Naučila jsem se… že doteky neznamenají jen sex. Víš, když někoho ošetřuješ… prostě musíš se ho dotýkat, abys mu pomohl. Zachraňuješ a vidíš i jeho tělo, tomu nejde zabránit. Myslím, že se mi v tomhle podařilo překonat určitou krizi."

„V těch dotecích?"

„Nejsem v pořádku a nikdy nebudu. Ani tady ve mne nemají všichni úplnou důvěru, když… Alice to tak nemyslela a já se na ni

nezlobím. Zvláště teď, když tolik trpí… strávila u Thomasova lůžka tři dny a noci, nesmírně ho milovala…“

„Já vím.“

„Pomohl jsi mi i ty. Musím ti vážně poděkovat. Jsi ke mně tak… šetrný. Víš, nevyváděla jsem u toho, když jsi mi hladil nárt, když ses letmo dotkl mé tváře… i když zpočátku mi to bylo takové divné… nezlobíš se?“

Zavrtěl hlavou. „Mám tě moc rád, Taro. Jsi moje nejskvělejší kamarádka… přítelkyně. Vím, že tě nesmím zklamat.“

„Ano, přiznávám, zpočátku mi to bylo trošku nepříjemné, ale vydržela jsem. Nevykládej si to špatně, ne proto, že bys mi byl nepříjemný ty… Možná nepříjemné není to správné slovo, vnitřně jsem, přiznám, po těch dotecích trochu toužila, ano, to musím objektivně přiznat… ale ochromoval mne stres. Ty jsi byl první muž, se kterým jsem zažila něco tak hezkého, intimního…“ ztišila hlas do šepotu, „kterého jsem viděla vedle sebe nahého a vzrušeného… dobrovolně. Rozumíš? *Dobrovolně*. Nikdy bych nečekala, že se mi tohle někdy stane. V tomhle směru jsem se pokládala za *prokletou*. Ty jsi mi pomohl se téhle hradby zbavit… ne úplně, zůstaly z ní rozvaliny. Ale to nejhorší padlo. Za to ti nikdy nepřestanu být vděčná.“

„Byla to odměna především pro mne, nezapomeň. Máš velice krásné tělo.“

„Kecko,“ usmála se. „Chtěla jsem říct, že tě za to mám nesmírně ráda… je to stav, který jsem nikdy předtím *nepocítila*.“

Zrudl rozpaky.

„A i díky tomu… prostě se v poslední době něco stalo… a nechci, aby sis to vykládal špatně.“

„Proč bych měl?“

„Rozhodla jsem se… že už prostě nebudu bydlet sama. Že zkusím žít… ještě s někým.“

„Opravdu?“ nadzvedl obočí. „Proč bych se měl kvůli tomu zlobit?“

„Víš, prožila jsem něco nečekaného, co mne hrozně rozhodilo… ale nakonec jsem byla vlastně docela šťastná. Stalo se to kousíček odtud… Koupala jsem se ve vaně společně s Beátou… ona mi do ní vlastně sama vlezla… prostě se mezi námi něco odehrálo… něco hezkého… a nabídla mi, že bych mohla bydlet s ní. Prozradila jsem jí svou minulost.“

„Vy jste…“

„Ona se do mne zamilovala, Danieli. Dívka bez minulosti do dívky s minulostí, jakou by nejraději zapomněla. Chápeš to? Nikdy bych si nepomyslela, že se mi tohle může stát.“

„Já… věděl jsem, že Beáta je na holky. Toho si předtím nevšimla? Karolína byla její milenkou. Když jsme měli ten rozlučkový večírek ve škole, co měl tak špatný konec, zahlédl jsem je se spolu milovat. Beáta si na ni pochopitelně už vůbec nepamatuje. Kdoví, kde je Karolíně konec. Že je Beáta lesbička jsem si nechával pro sebe. Je to přece jen hodně intimní záležitost.“

„Ona je na mne hodná. Netušila, jsem, že ještě někdy snesu, poznám tyhle doteky… a vidíš, zvládla jsem je. Nezaútočila jsem na ni. Nezlomila jí ruku, ani nos. Možná proto, že ty doteky byly od holky, já nevím. Možná mám averzi jen vůči mužům. Sama se v sobě

nevyznám. Tu zrůdnou hradbu, kterou ve mne postavil ten… ale tohle bylo jiné. Dokonce jsem prožila něco jako… těžko se mi to popisuje… prostě celý svět se se mnou zatočil. Jako bych náhle seděla na pohádkovém kolotoči."

„Něco jako orgasmus, viď? Jsem rád, že vám dvěma to vychází. Třeba jsi jen netušila, že jsi taky na holky."

„To si nemyslím. Prozradila jsem ti přece, že jsem byla kdysi zabouchnutá do jednoho kluka… Sex mi zošklivila… ta zrůda. To on mne zmrzačil. Nemyslím, že bych byla jen na holky. Možná jsem bisexuálka, co já vím? Nikdy jsem neměla možnost promýšlet svou sexuální orientaci. Sama se v sobě nevyznám. Ale Beáta mne opravdu miluje. Vyznala mi lásku. A já ji přece nemohu jen tak odkopnout. Je to… je to pro mne příležitost posunout se dál. Zkusím to. Třeba i u mne láska dokáže nějakým způsobem fungovat. Proto jsem jí řekla ano. Hodně nocí jsem o tom přemýšlela. Nevím o ní zhola nic, o její minulosti, stejně jako ona. Ale to je fuk. Mám ji doopravdy ráda a třeba ji dokážu skutečně milovat, na celý život. Proto jsem se tak rozhodla. Říkám to jen tobě, protože ty mi nejvíce dokážeš porozumět."

Daniel naslouchal jejímu vyznání.

„Budu jen rád, Taro, když jste spolu šťastné. Jestli to opravdu takto cítíš, jdi do toho. Třeba se jedná o znamení osudu. Jen ty naše čtenářské večery budeme muset ukončit."

„Mrzí tě to?"

„Zvykl jsem si na ně. Ale to je jedno. Vídáme se přece každý den. A mohu tě pro změnu učit plavat."

Usmála se. „Tak třeba ano. A jestli se mi bude moc stýskat… tak mohu někdy, výjimečně, zajít s tebou do sprchy… jestli to nebude vadit tobě a Lence… Prožít si znovu milování bez doteků."

„To budu moc rád," zašeptal jí do ucha.

Vděčně se na něj podívala. A pak zamávala na Beátu a vykročila k ní.

Daniel se připojil k Lence, rozmlouvající s Janou.

***

„Co teď bude dál?" zeptala se Andrea.

František seděl na kraji bazénu a zíral do vody. Nevěděl, co říct.

„Dostaneš novou šéfku. Co s tím?" zopakovala.

„Mrzí mne, že nevyhrál Daniel. Zasloužil si to. Teď je to celé takové divné. Ale věřím, že Pán bude nadále stát při nás a pomůže nám. U mě se moc nezmění. Nejspíš budu pořád obsluhovat software bunkru… ale bojím se, že už ze své práce nebudu mít takové potěšení, jako doposud."

Vrhl nenápadný pohled na protější břeh. Tam seděla Hanka, divoce rozkládala rukama a u klína měla postavenou skleničku s nějakým alkoholem. Bosýma nohama se opírala o kraj bazénu. Její posluchačkou byla Majka. Uvědomil si, kolik času uběhlo, kdy se spolu milovali naposled a on svou neuváženou poznámkou všechno pokazil.

„Jak tu chceš být dlouho… na téhle *oslavě*?" Poslední slovo pronesla se zřetelnou ironií.

„Nevím," přiznal. „Dnes mne zrovna nijak zvlášť nezajímá."

„Půjdeš si zaplavat?" navrhla.

„Dnes určitě ne," odpověděl a začal jí vysvětlovat, proč vzali za svůj Hančin protestní návrh.

„Stejně je na můj vkus ve vodě příliš mnoho lidí," podotkla. „Ještě bychom přišli k úrazu."

„To máš pravdu. Já si ani nešel s ostatními vybírat plavky."

„Já v zásadě taky ještě ne. A řekla bych, že zde začíná být docela nuda. Tu novou šéfovou zrovna nemusím. Z jejího hlasu mne začíná bolet hlava a navíc mi připomíná některé figurky z Katolické akademie. Těm jsem naschvál dělala psí kusy."

„Máš pravdu, je tu nuda," přitakal. Nenápadně vrhl další nenápadný pohled k Hance. Právě se snažila své společnici něco vehementně vysvětlit a pohazovala přitom hlavou.

„Nepůjdeme teda?" navrhla Andrea. „Necháme je, ať se tady nudí vespolek, co říkáš?"

„Asi ano. Ustelu si u sebe v pokojíku, pomodlím se a budu odpočívat. Dříve jsem nebýval zvyklý chodit pozdě spát. Tady jsem svůj časový režim příliš nedodržoval, takže určitý spánkový deficit pociťuji," pronesl.

„Takže jenom druhá nudná varianta nudného večera? Nic lepšího tě nenapadá?" opáčila.

„Tebe ano?"

Přitáhla si jeho hlavu k ústům a zašeptala.

„Co kdybychom šli k tobě, bydlíš přece sám. Co bys řekl návrhu, že bych se s tebou vyspala?"

Vytřeštil oči a nebyl schopen odpovědi.

Vyložila si to jako souhlas, popadla ho za ruku a odváděla pryč od bazénu.

Potřebovala si něco ověřit a nemínila zbytečně marnit čas.

***

„Kráva… kráva… kráva… bože, jaká jsem to kráva," blekotala Hanka a v ruce třímala téměř prázdnou láhev od vodky.

Byly dvě hodiny v noci.

U bazénu davy prořídly, ale ještě zůstávala tak dvacítka lidí. A samozřejmě také Radana, která si svůj triumf náležitě užívala.

Majka ji musela podpírat z opačné strany, protože Hance se poněkud točila hlava. Dneska to po dlouhé době zase přehnala.

Bylo to klasické zapíjení žalu.

„Nejsi kráva," oponovala Majka, rovněž trochu ztěžklým jazykem. „Ty děti měly taky volit. Na tvém místě bych udělala totéž. Byla to… blbá náhoda, že to takhle prasklo."

„A já jsem teď všem za krávu," omílala stále dokola Hanka. Láhev jí vypadla z ruky a hlučně se rozkutálela po kachličkách. Kolikrát si už dala závazek, že si dá na pití pozor a kolikrát to takhle špatně dopadlo? Cítila se frustrovaná, zklamaná, ponížená. Po půlnoci se přestala kontrolovat. Už jí bylo jedno, kolik toho vypila. Majka s ní docela zdatně držela krok.

„Tady bydlím," vzpamatovala se Hanka a otevřela dveře. „Brácho!" pokusila se zavolat. Místnost tonula ve tmě a postel byla prázdná.

„Myslím, že jsem ho viděla odcházet s Milenou," vybavila si Majka.

„Milena je skvělá holka… a brácha je skvělej… au," zaúpěla, když bokem narazila na hranu stolu. „Nemá to snadný… se mnou… s krávou," vyrazila ze sebe. „Nikdo to nemá se mnou snadný… celý jsem to posrala. Celý posraný volby."

„Prosím tě, nemel tohle pořád dokola. Nevyšlo to, je to pryč. Příště třeba bude jinak," snažila se jí povzbudit Majka.

Hanka prohrabala přihrádku. Něco spadlo na zem.

„Musím se opláchnout… a vyčistit si zoubky… jo, to musím. Aspoň hygienu, když jsem taková kráva," blekotala.

„Nech už toho, Hanko. Unavuje mne v jednom kuse vyvracet ty tvé kecy."

Hanka se konečně dopracovala ke svému cíli. Popadla ručník, pastu a kartáček na zuby.

„Doprovodíš mne?"

„Neboj, že bych tě ve tvém stavu opustila. Počkáš na mne? Doběhnu si pro svůj. Taky nemám zrovna vonný dech."

„Já kdybych na někoho dýchla, tak to s ním sekne," zasmála se trpce Hanka a odpotácela se ke sprchám. Majka za ní dorazila během okamžiku.

Hanka se opřela o umyvadlo. Svět se s ní zatočil. Opravdu, neměla tolik pít. Umínila si, že takhle daleko to už nikdy nesmí nechat dojít. Ráno jí bude zle, nedobře. Nebýt těch pitomých voleb, hlavně jak dopadly, určitě by se mírnila. Navíc ji vytočilo, když spatřila Petra brázdícího bazén v družném hovoru s nějakou ženou. Vůbec si jí už nevšímal. Nesnášela zradu a tohle za ni v každém případě považovala.

Svlékla si tričko i podprsenku a opláchla se vodou. Zvolila jen lehce odraženou. Pomohla jí k tomu, aby trošku procitla. Do sprchy si netroufla. V tomhle stavu by mohla lehce přijít k úrazu. Majka už byla u ní. Začaly si čistit zuby téměř zároveň. Pěna jim odkapávala z úst do výlevky.

„Co si počneme, až nám pasty dojdou?“ napadlo Majku.

„Ne, už žádné špatné zprávy. Těch mám dneska plné zuby. Víc, než té pasty,“ prohlásila Hanka. Oblékla si triko a podprsenku si zavěsila kolem krku jako bizarní šátek.

Vypotácela se na chodbu. „Jdeš… jdeš se mnou, Majko? Nechci dneska spát sama. Teda jestli ti nevadí taková kráva jako já.“

„Zmlkni už, Hani. A kde máš Patrika?“

„Ten… ten je přece s Milenou. Nepřijde… dřív než ráno… teď se spolu… určitě miljou… milujou… Říkala jsi… že odcházeli… ještě před půlnocí?“

„Tak jo,“ povzdechla si Majka. „Asi bych tě fakt neměla nechávat samotnou.“

Vpotácely se zpátky do pokoje. Hanka se svlékla do naha a prádlo odkopla do kouta. Zběsile začala hledat noční košili. Se značnými problémy si ji navlékla a pokoušela se vyšvihnout nahoru.

„Hele, nelez tam. Být tebou, zůstanu dole,“ nabádala ji Majka.

„Jsem zvyklá nahoře. Vždycky jsem tak spávala,“ namítla.

„Ještě sebou praštíš. Víš, kolik jsi toho vypila? Kde bych asi teďka sháněla doktora?“

„Nejsi na tom o nic líp. Já jsem kráva dne a nedopustím, abys kvůli mně spadla ty.“

Majka ji strhla zpět. Hanka rezignovala, natřepala si polštář a vlezla pod přikrývku. Majka se opřela o pelest a snažila se vydrápat na horní postel. Ta však postrádala žebřík, takže nejprve marně máchala nohama ve vzduchu. Nakonec se jí ruka sesmekla a praštila sebou o zem, až to zadunělo.

„Jsi taky v kondici, koukám," hlásila Hanka. „Kašli na to. Pojď sem ke mně, nějak se tu vmáčkneme."

Majka si masírovala kotník. Ten pád byl docela bolestivý. Tak si alespoň svrchu stáhla polštář a pokrývku a skočila k Hance. Ta jí udělala místo a sama se přitiskla ke zdi.

„Neboj se, já tě nepozvracím. Zas až tak hrozně na tom nejsem," pronesla Majka.

Hleděly si zblízka do očí. Hanka zkřivila obličej a začala vzlykat.

„Hanko… nech toho… to bude dobrý," konejšila ji.

Hanka ji zoufale sevřela kolem krku, div ji neuškrtila.

„Ještě, že jsi zůstala se mnou. Zbláznila bych se tady sama," vzlykala.

„Víš, Hanko, ty nejsi sama. Máš tu aspoň bráchu. Moje babička je mrtvá. O rodičích nevím vůbec nic. Možná je už nikdy neuvidím," odpověděla smutně Majka.

„Promiň, promiň. Jsem sobecká, myslím jenom na sebe," zaúpěla. „Vím, že to máš těžké. Mne dneska šíleně deptalo, jak se ta svině naparovala na večírku. A to jen a jen mou vinou."

Majka ji pohladila po tváři. „Neboj, nějak si s ní už poradíme. Nadarmo jsme přece Strážím neutekli, no ne? Přece nás jedna taková namachrovaná svině nedostane na lopatky."

Hanka se snažila potlačit pláč. Věděla, že Majka má pravdu. Udělala chybu, ale to přece není konec světa. Nějak se musí přes tenhle malér přenést.

„Franta si našel Andreu. Pozorovala jsem je. Jsem moc ráda, že jim to vychází," změnila téma.

„Ty jsi s ním prý taky chodila?"

„Kdo to říkal? Ne, to ne. Jsme jen kamarádi, víš, díky němu ze mne není mrzák. Stihl přivést doktora včas. No a spávala jsem s ním, to jo," uchichtla se.

„Je o tolik starší."

„Já vím. Nezamýšlela jsem rozjíždět něco na vážno. Ale pro mne bylo taky těžké, žít tady, pořád bez sexu. Porušila jsem pravidla, je to ženáč. Ale výčitky svědomí nemám. Díky mně poznal, co předtím netušil ani ve snu. Zasloužil si zažít něco hezkého. Doma jenom strádal, chápeš to? A leccos jsem ho naučila, teď se mu to bude hodit. Byl do mne šíleně zabouchnutej, víš? Napadlo mne, že když s ním budu spát, tak se časem té závislosti zbaví. Že kdyby mezi námi k ničemu nedošlo, bude po mně pořád prahnout a ocitnu se v začа… začarovaným kruhu. Znáš to, ne? Když chceš něco, co nemůžeš mít… tak po tom nepřestaneš toužit."

„Teď jste to ukončili?"

„Jen ten sex, dá se říct. Andrea se k němu hodí víc. Pro život by to mezi náma nebylo, s ním bych si totiž moc nerozuměla. Jsem sice katolička jako on, ale taková umírněná. Mám svá pravidla. On je na můj vkus moc fanatickej. Ale jako kámoš je k nezaplacení. A je na něj stoprocentní spoleh."

„Co budeš dělat teď? Někoho si vyhlídneš?“

„Nevím,“ protáhla se. „Nechám to osudu. Nemusím hnedka všechno hrotit.“

„Cítím se tak sama,“ uklouzlo Majce.

„Líbí se ti tady nějakej kluk? Povídej,“ pobídla ji Hanka.

„Nepřemýšlela jsem nad tím. Jsou příliš čerstvé… ty události.“

„Já jsem hrozně šťastná, že jsme tě zachránili. Šlo o minuty.“

„Mohlo nás být šest,“ řekla smutně. „Vykrvácel mi v náručí… tohle nikdy nevymažu ze své mysli.“

Hanka ji znovu objala. Dívky se k sobě přitiskly a hladily se po tvářích.

Pak ji Majka políbila. A ještě jednou. S Hankou se točil svět. Cítila, jak je opilá. Polibek opětovala. Jazykem vnikla do Majčiných úst. Začalo jí být nečekaně příjemně.

Ucítila Majčiny ruce na svém těle. Její dlaň na svém ňadru, přes tenkou látku noční košilky. Majka si rozepnula podprsenku. Padla na zem s jemným zašustěním. Hanka se přestala ovládat. Sevřela jí hýždě a pak pomalým, plynulým pohybem stáhla kalhotky. Majka měla příjemnou, jemnou pokožku. Ucítila, jak Majčina ústa míří níž, až úplně dolů… a oddala se svým představám.

***

Patrik nemohl dospat rána. Celou noc strávil u Mileny, dvakrát se vášnivě milovali. Potřeboval ji mít vedle sebe. Z oslavy měl rozporuplný pocit a nebyl sám. Potřeboval se zbavit nepříjemného

vnitřního neklidu. Stejně měl divoké spaní. Ve snu se mu před očima vynořila Klaudie – zase – a také zachraňoval svou sestru. Slyšel ji křičet, ale nevěděl, kde je. Probudil se zbrocen potem. Milena byla v hlubokém spánku. Podíval se na hodinky. Bylo skoro osm. Láskyplně pohlédl na spící přítelkyni. Měla odkrytá ramena, ležela na břichu, ruce rozhozené na polštáři. Vtiskl jí letmý polibek do vlasů a začal se oblékat. Zase se k ní vrátí, ale potřebuje se přesvědčit, jak je na tom jeho sestra. Včera se mu zdála hodně rozrušená.

Prošel chodbou. Všude dosud panovalo ticho a přítmí. Lidé vyspávali náročnou noc.

Tichounce otevřel dveře a rozsvítil tlumené světlo.

„Hanko? Sestři?“ Udiveně pohlédl na změť oblečení povalujícího se po zemi a u stolku ležící zmuchlanou noční košili.

Procitla okamžitě. Trhla sebou, až odkopla kamarádku, ležící na samém krajíčku, dolů z postele.

Majka se rozplácla na podlaze. Když zahlédla Patrika, vyjekla a sápala se po přikrývce. Hanka se vzpřímila na posteli, držíc se oběma rukama za hlavu.

„Patriku?“ řekla udiveně.

„Netušil jsem, že tu nejsi sama,“ pronesl pln rozpaků. „Přišel jsem se na tebe podívat. Mám o tebe starost.“

Majka hrábla po svých kalhotkách a pod přikrývkou si je snažila ve spěchu natáhnout. Nechtěla myslet na to, co všechno Patrik uviděl.

„Hrozně mne bolí hlava. Slibuju, že už nikdy nebudu tolik pít,“ zaúpěla Hanka. Pak si konečně všimla své společnice. „Patriku… není to, jak to vypadá. Jen jsem nechtěla být v noci sama.“

„V pohodě. To já se omlouvám, že jsem dovnitř tak vtrhl. Promiň mi to, Majko. Hlavně, že jsi, sestři v pořádku. Vrátím se k Mileně. Uvidíme se u snídaně."

Nenápadně se vytratil z místnosti.

Majka odhodila přikrývku a sháněla se po dalších součástech svého oblečení.

Hanka se s povzdechem vyhrabala za ní. Postavila se doprostřed místnosti a rozhlížela se. Snažila se aktivovat své mozkové buňky alespoň k základní činnosti.

„Co to v noci bylo, Majko?"

„Asi jsem toho taky vypila přes míru," odpověděla rozpačitě. „Ty si na nic nepamatuješ?"

„No pamatuju, až moc dobře. Tak zle jsem na tom zas nebyla. My dvě jsme se… spolu milovaly…" řekla nevěřícně.

„Omlouvám se. Neměla jsem jasnou mysl."

„Ty jsi copak na holky, Majko?"

„Ne, kdepak, z jedné noci nemůžeš usuzovat…"

„Já taky ne. Popravdě řečeno, poslední dobou porušuju veškerá svá tabu. Napřed spím se ženáčem, pak si to rozdám s holkou. Páni."

„Ještě jednou se omlouvám. Nějak na mne dolehla samota. Neovládla jsem se."

Hanka mávla rukou. „No co, kašli na to. Tak mám o jednu zkušenost navíc. Třeba bych si jednou vyčítala, že jsem do toho nešla. V pohodě. Zůstáváme dál kámošky."

Majka pohlédla do zrcadla. „No nazdar, já vypadám… to jsou ty konce, když proflámuju noc."

„Hm… Majko… a ty jsi už někdy dřív spala s holkou?“

Majka znejistěla. „Bylo to jen jedinkrát, na koleji, když jsem ještě studovala. Nebyla mojí spolubydlící, jen holka z kruhu. Jednou mne zatáhla do baru. Vypila jsem toho tehdy přes míru, to víš, nezkušená lonťačka. Vracely jsme se až k ránu. Nabídla mi přespání u sebe v pokoji, měla ho zrovna volnej. Moc si toho nepamatuju, ale vím, že jsem se pak ráno cítila hodně trapně.“

„Ale leccos tě naučila,“ uchichtla se Hanka.

„Myslíš? Fakt nevím, co to do mne vjelo. Asi opravdu ten stesk. Byl to úlet.“

„Vážně, nebylo to zlý. Ale teď vyrazíme do sprch a pak trošku srovnat ty naše zvadlý ksichtíky. Ať se kluci mají na co koukat.“

„Ještě to mi připomínej. Ten trapas s tvým bráchou. To jsi mne musela skopávat z postele?“

„Věř mi, že koukal určitě jinam, než do tvého obličeje,“ vyprskla smíchem Hanka. „Znám chlapy.“

„No právě,“ obrátila se k ní s výčitkou Majka.

„Tak mi promiň, hrozně jsem se vyděsila. Přísahám, že jsem to neudělala naschvál.“

Hanka konečně vzala do rukou svou noční košili a přetáhla si ji přes hlavu. Ulevilo se jí a cítila, že se jí vrací zpět ztracený elán i síla znovu bojovat.

***

U snídaně se scházeli postupně a ještě v mátohách. Patrik zabral největší stůl, vedle něj se už usadily Milena a Soňa. Z chodby přicházely Tereza s Janou, na podnose si donášely jídlo. Netrpělivě vyčkával příchodu sestry. Vytušil, že dnes si dá na čas. Mezitím se blížil Daniel s Lenkou a nerozlučnou trojicí Dita, Katka, Adriana.

Všiml si, že po včerejšku zase vzniklo několik nových párů. Lidé, opuštění od svých blízkých, zavření v místnostech bez oken hluboko pod zemí hledali a nacházeli spřízněné duše a s nimi útěchu, byť by to bylo jen na pár nocí.

Konečně spatřil Hanku. Vypadala už docela svěže. V patách ji následovala s rozpačitým výrazem Majka, a když ho spatřila, doslova zrudla jako červánky při západu Slunce.

„Tys to zase jednou rozjela, divoško," zašeptal sestře do ucha.

Přísně se na něj podívala. „Jen žádné komentáře. A řekla bych, že ty ses v noci taky neflákal. Milena zívá ještě u snídaně."

Koutkem oka zahlédla Františka s Andreou. Sedli si v rohu u stolku pro dva. Musí se příležitostně zeptat, jak dalece pokročil. Nejvyšší čas ke zdolání poslední mety. Soudě podle toho, jak jí neustále hladil ruce, k tomu měl blízko… nebo snad dokonce dorazil do cílové rovinky?

Vtom se rozzářila obrazovka po celé ploše místnosti a ozval se zvučný hlas prezidentky.

„Dobrý den. Všechny vás vítám u snídaně. Věřím, že se vám včerejší oslava líbila. Nicméně radovánky skončily a nám všem nastal čas povinností."

„Do prčic, musí pouštět zrovna tohle k jídlu? Nerada bych hnedka po ránu zvracela," prohlásila Hanka a začala se pitvořit.

„Každé ráno a každý večer k vám budu promlouvat se záležitostmi, které jsou pro naši komunitu nezbytné. Chci, abyste byli o všem informováni daleko lépe, než doposud."

„Pán Bůh s námi a zlé pryč," pronesla drze Hanka a dala si záležet, aby jí bylo slyšet. „Nedovezli jste náhodou někdo špunty do uší? Akutně bych jedny potřebovala."

„Přála bych si, abychom všichni spolupracovali jako jeden tým s jedinou společnou vizí. A tím je naše vítězství nad Strážemi zdraví a štěstí a osvobození našich blízkých."

„Lepší byla ta o perníkové chaloupce," komentovala Hanka. Soňa vyprskla smíchy, až kousky pečiva dolétly k naproti sedícímu Danielovi.

„Každé ráno se dozvíte program na celý den, přidělení do skupin a vaše osobní úkoly. Nejprve však pár organizačních záležitostí."

Hanka grimasami parodovala její projev. Nafoukla si tváře a dlaněmi imitovala tlustý krk. Humor ji však záhy přešel.

„Dospěla jsem k závěrům, a moje rada se s nimi ztotožnila, že dosavadní fungování v bunkru bylo značně chaotické a neefektivní. Je na čase vnést do něj systém."

Hanka naznačila zdviženou pravicí nacistické gesto.

„Pozorně poslouchejte, přečtu vám nový seznam ubytování. Mladiství do osmnácti let budou přemístěni do samostatné části. Jejich úkoly budou jiné, než dospělých, takže tímto způsobem zajistíme, abychom si vzájemně nepřekáželi při plnění našich náročných úkolů."

Hanka ztuhla a nevěřícně pohlédla na trojici dívek. Dita si úlekem zakryla ústa dlaní.

„Jedná se o tyto mladistvé…“ a začala číst jména v abecedním pořadí a přidělená čísla pokojů.

„Běž s tím do prdele,“ sykla vztekle Tereza.

„…Adriana Janušíková…“

„Sakra, to snad…“ ujelo Adrianě.

Daniel ve zlé předtuše hltal další jména. Nemusel čekat dlouho.

„…Dita Kachlířová, Kateřina Kachlířová…“

Dita vyskočila ze židle. „Tak to ne! Já nechci od vás!“ vykřikla.

Zaslechli šum hlasů v místnosti. Pro mnohé to bylo překvapení, ale ne všichni brali tuhle novinku negativně.

„Děcka dělají stejně všude jen bordel,“ zaslechl od vedlejšího stolu.

Daniel se zvedl od zbytků snídaně. „Tak to ne,“ prohlásil. „Tohle jsme si tedy nedojednali.“

Nasupeně se vydal směrem do velína. Lenka ho okamžitě následovala. Než tam dorazil, projev prezidentky byl u konce, takže nezaslechl její další slova.

„Současně platí nový řád, co se týče skladů. Neexistuje, aby jako doposud do nich měl přístup téměř každý. O vydávání materiálu rozhodne výhradně rada a jí pověření lidé. Z důvodu bezpečnosti se s okamžitou platností zakazuje nošení jakýchkoliv zbraní v bunkru. Objevil se tu totiž náznak pokusu o sebevraždu a chceme se vyvarovat jakémukoliv dalšímu excesu. Zbraně je oprávněna nadále používat jen prezidentská garda, kterou zítra jmenuji. Zájemci nechť se přihlásí do zítřka do devíti hodin ráno u pana Dalera a já z nich vyberu ty

nejlepší. Budou dohlížet na dodržování všech pravidel, která jsme si určili…“

Hanka si ostentativně zacpala uši.

„Jakápak sebevražda?“ promluvil tiše doktor. „O ničem takovém nevím.“

„Kurva, ta fakt neotálí,“ pronesla Tereza. „Lidi, jak dlouho si ještě necháme srát na hlavu?“

***

„Mám zásadní námitku,“ řekl a snažil se ovládnout vztek. „Zřejmě došlo k omylu. Dita a Katka Kachlířovy jsou mé dcery. Nechci, aby šly do jiného sektoru. Nedává to žádný smysl. A Adrianu Janušíkovou jsem v podstatě adoptoval. Musíme zůstat spolu.“

Radana na něj pohlédla a v jejích očích zaznamenal známky jakési snad rozkoše.

„Přání jednotlivců nejsou nadřazena potřebám komunity, pane Kachlíři,“ pronesla s pečlivou artikulací. „Nemůžeme dělat výjimky. Věřte, je to nejlepší řešení pro všechny. Vídat se budete, samozřejmě po splnění přidělených úkolů, stejně každý večer.“

„Nesouhlasím a nechápu, co to má společného s životem v bunkru,“ vybuchl.

„Zapomněl jste, že už tu nevelíte,“ řekla a vychutnávala si svůj triumf. „Vaše žádost je zamítnuta. A příště mi sem prosím, neběhejte, při každé příležitosti, jak vás napadne. Nepatříte k radě. Budu mít

úřední hodiny, kdy vyslechnu případné podněty… jen ty přínosné, podotýkám."

Tak přečetli první stránky knihy s názvem *Jak chutná moc*.

***

Ještě jeden z otců se vložil do debaty, ale Radana byla neústupná. A hned večer si vyslechli další projev, který jim vzpěnil krev.

„Vítám vás při večeři a přeji každému z vás dobrou chuť. Jak jsem už předem avizovala, je současně i příležitostí k mému každodennímu hlášení. Sdělím vám, čeho jsme v tomto dni dosáhli, kdo odvedl největší penzum práce a kdo musí přidat. Ano, motivace. To je naším hlavním úkolem do dalších dnů. Využívajíc svých bohatých zkušeností s vedením firmy jsem se rozhodla zavést motivační program i ve své prezidentské funkci. Jen tak se posuneme dál. Nestrpíme mezi sebou lidi, kteří by se chtěli jen vézt a nic společnosti neodváděli. A naopak, pro ty z vás, kteří budou patřit k nejlepším, mám připraveny avizované bonusy. Vstup do bazénu, kino, vybraná jídla navíc. Jen pro ty nejlepší. Kdokoliv z vás se jím může stát. A proto každý večer, vždy konkrétně a jmenovitě určím ty, kteří zaslouží bonus za svou skvělou práci a jmenovitě i ty, kteří si své úkoly nesplnili. Každý z vás bude vědět, jaký je jeho přínos a kde musí přidat. Jedině tak, pod dohledem celé naší komunity, splníme stanovené cíle, naše společné cíle. Nazítří ráno před snídaní vám pan Daler rozdá jmenovky. Budete nosit svá jména na hrudi. Učiním přítrž anonymitě a chaosu, které tu doposud vládly. Takto bude každý

z nás vědět, s kým hovoří, kdo má zadaný jaký úkol, přispěje to k našemu sblížení, k lepší týmové spolupráci, k socializaci našeho velkého kolektivu. Buďte na svá jména hrdi. Teď bych požádala pana Salaje, aby se okamžitě dostavil do velína. Potřebujeme zprofesionalizovat služby i v tomto klíčovém srdci naší kolonie."

„Bonusy, hm, super. Je vám jasný, pro koho budou určeny? Výhradně pro ty, kdo jí lízají řiť," naštvala se Tereza. „Co s tím lidi uděláme? Takhle to přece dál nejde."

„Jestli to povede dál tímhle způsobem, sesype se jí všechno samo," uvažovala Lenka. „Koho bude bavit, aby z něj veřejně dělala blbce?"

„A co to je za sranec s těma jmenovkama? To nás chce ocejchovat jak nějaký krávy stračeny? Ta nadojila moc mlíka, ta málo? Mohla by nám tam taky namalovat kolonky a přidávat hvězdičky… třeba za pravidelnou stolici," šklebila se Hanka.

Jenže v tomto názoru zůstávali překvapivě pořád hodně osamoceni.

Většině lidí Radana imponovala svou rozhodností.

***

Život v bunkru se během prvního týdne zdánlivě nezměnil. Byly stanoveny služby pro vaření, na úklid, pro praní špinavého prádla, nadále vyjížděly týmy do vzdálenějších, výše položených vesnic, i když benzínu postupně ubývalo. Lidé v bunkru se však začali tak nějak navzájem odcizovat. Začínali si toho všímat. Radana opravdu každý den chválila ty nejlepší z nejlepších, jak tvrdila a pronášela ostré

výtky na adresu těch méně úspěšných. Někteří to nesli docela těžce. Cítili se jaksi… vyřazení. Všimli si, jak jedna žena při tomto kázání s brekem vyběhla z jídelny a už se do ní nevrátila. O tohle jí šlo především? Povinné nošení jmenovek… vyvolávalo pocity ponížení a hanby. Lidé jako by si vždy pamatovali především ty s cejchem… ty špatné, neúspěšné, podle Radany líné…

Také si všimli skutečnosti, že při přidělování úkolů se málokdy sešla stará parta. Nanejvýš dva, tři, a to jen někdy. Nemohli se zbavit dojmu, že je Radana od sebe úmyslně odděluje. To se jich snad bojí? Nejvíc je však štvala Petrova lhostejnost. Vídali ho teď často ve společnosti některé z žen. Zjevně si užíval svého privilegovaného postavení a stejně jako vypustil ze své mysli nešťastnou Kytku, nijak se nezajímal ani o starosti svých nedávných přátel. Důvěra se vytratila.

***

Doktorovi s medikem teď ubylo práce. Vyskytly se pouze nějaké drobnější úrazy, které se vesměs staly při stěhování věcí z vesnic. Nic mimořádného. Jedinou vážnou pacientkou zůstávala dívka z masakru v Horné, Eva Barátová. Tara s Beátou jí nejčastěji nosili jídlo. Vždy, když je spatřila, choulila se vystrašeně v rohu místnosti a teprve dlouhou chvíli poté, co odešly, se pomalu přikradla k misce a začala jíst. S nikým nekomunikovala. Zoufale potřebovala kvalitního psychologa nebo psychiatra. Mezi zachráněnými se však nikdo takový nenalézal. Doktor ani medik si s ní nevěděli rady. Dlouhodobým

pacientem zůstával i Karel. Dva šikovní údržbáři mu vyrobili pojízdné křeslo, takže se mohl pohybovat alespoň po svém patře.

Společně s Tarou, která se systematicky zaškolovala na zdravotní sestru, strávili nejvíce času zkoumáním nových přístrojů a vyhledáváním odborných lékařských článků v databázi. Byly sice staršího data, ale v této chvíli měla každá informace cenu zlata.

Při všem technicky precizním vybavení bunkru zoufale postrádali ty správné odborníky. Uvědomovali si, že evakuace vědců v případě války byla opravdu tou nejvyšší prioritou. A zůstávalo otázkou, zda tento hendikep dokážou časem alespoň částečně zmírnit.

***

Zrovna byli zahloubáni do jednoho teoretického problému, když někdo z ničeho nic prudce rozrazil dveře do ošetřovny. Dovnitř vpadl Petr a držel se za krvácející tvář.

„Probůh, co se stalo? Taková zbytečná práce." Doktor se mu okamžitě začal věnovat. Petr odtrhl dlaně od úst a šišlavě nadával.

„Klid, prosím. Není to nic vážného. Rozbitý ret, rozbitý nos… a taky vidím… bohužel, jeden zub to nepřežil. Tohleto jsem si opravdu nepřál. Dentistické práce nejsou můj obor. Co se vám přihodilo?"

„Hajzli," láteřil Petr. „Byli na mne dva. Sprostě mne přepadli. Půjdou za trest sedět, o to se fakt postarám."

Tara mezitím mechanicky připravovala tampóny. Petrovi nevěnovala jediný pohled. Tu tam byly chvíle, kdy spolu prchali ze sídliště.

„Opravdu jenom tak? To se mi nezdá," zavrtěl doktor hlavou. „A nevrťte tak sebou, jinak vás nemohu pořádně ošetřit."

Petr vyplivl chuchvalec krve do umyvadla. „Žárliví kreténi. Vadilo jim, že jsem se bavil s Mirkou."

„Mirkou Libskou? Té je devatenáct. Vídám jí ve společnosti nějakýho borce. Co tě to napadlo?" pronesla chladně Tara.

„Horní řezák je úplně pryč. Našel jste ho? Mohli bychom se pokusit ho implantovat zpátky, ale nikdo z nás není zubař, takže nezaručuji zdárný výsledek. Taro, podejte mi prosím další tampón."

„Ten zub je v hajzlu," ulevil si Petr mezi dvěma plivanci. „Ještě ho rozdupali podrážkou. To jim nedaruju. Pustil se do mne ten její amant. A jeho kámoš se hnedka přidal."

„To jsi snad měl málo holek na jedno použití?" vyčetla mu Tara. „A ještě si vybíráš zadaný. O nakládačku sis sám koledoval."

Vůbec její slova nevnímal. „To jim přijde draho. Jsem člen rady. Řeknu to Radaně. Ta už s nimi zatočí."

Ošetřili ho během deseti minut, Tara se zjevnou nechutí, a poslali pryč.

Ti dva vyfasovali jednodenní vězení a ostré odsouzení při večerním hlášení.

***

Daniel se velice záhy dostal do dalšího střetu s Radanou. Bylo toho víc, co se mu nelíbilo. Teď se jednalo o výcvik. Trvalo deset dnů, než Radana tuhle akci vyhlásila.

„Všichni muži ve věku šestnácti až čtyřiceti let se budou každé ráno v devět hodin hlásit u člena rady Josefa Dalera k plnění branných povinností. Naplňuji tak další bod svého volebního programu: výcvik partyzánských jednotek pro boj se Strážemi zdraví a štěstí. Přivedou zpátky naše rodiny, děti, přátele."

Jeho se to netýkalo, byl už věkově nad limit, ale přesto se mohl pominout vzteky. Vlétl do velína jako velká voda a zcela ignoroval úřední hodiny prezidentky.

„Co si to dovolujete? Povolávat do války šestnáctileté děti! Když šlo o svobodné volby, šanci jste jim nedala. Prý na to nejsou dostatečně zralí. A teď rozhodujete o jejich osudu, aniž k tomu mohou cokoliv říct. To vážně dáte v sázku jejich životy? Nemáte potuchy o tom, co říkáte. Nás cvičil Thomas, tak o tom něco vím. A učil nás proto, abychom se dokázali bránit, ne útočit. Na rovinu nám řekl, že na plnohodnotnou jednotku mariňáků prostě nemáme. Jestli ty děti pošlete do akce, bude to jejich smrt! Nenasazovali jsme vlastní životy jen proto, abyste svými pitomými rozhodnutími všechny zahubila!"

„Pane Kachlíři. Už jsem vám jednou vytkla, že je nepřípustné vpadnout mi sem, kdykoliv si usmyslíte. Přečtěte si laskavě rozvrh mých úředních hodin. A přestaňte se konečně ohánět vaším bývalým vůdcem. On také nebyl ideální a dopouštěl se hrubých chyb, za které jsme všichni draze zaplatili." Radaně ztvrdly rysy. „Teď tu velím já a v mém zájmu je blaho komunity. Pokusím se pro tentokrát na vaše drzá slova zapomenout. Příště však z toho jen tak snadno nevyváznete. Uvědomte si své postavení, pane Kachlíři a smiřte se

s ním. Poslední dobou od vás postrádám jakoukoliv sebereflexi, neřkuli konstruktivní přístup k řešení problémů. Snažíte se negovat veškerá nařízení rady. To se opravdu domníváte, že je v pořádku? Zamyslete se nad sebou, pane Kachlíři. Věřila jsem vám, ale hluboce jste mne zklamal."

Daniel pochopil, že se jedná o vyhlášení skryté války. A vytušil, že Radana jen tak nezapomíná. Nejhorší byl pocit bezmoci… na jeho argumenty nikdo nechce slyšet. Potlačil výbuch vzteku, beze slova se otočil a vracel zpět.

Petr sledoval jejich debatu tak na půl ucha.

Šíleně ho dráždil svou nevšímavostí.

***

„Dobře jsi to řekl," sdělil mu Patrik, když se mu nazítří svěřoval se svým novým konfliktem. „Nedovedeš si představit, jakou buzerací ten výcvik je. Ten idiot zná jen pravá, levá, kliky a plížení vpřed. Je to úplně na prd. S takovou by při první akci všichni popadali jako mouchy. Nespokojených je nás víc. Thomas by se takovému výcviku vysmál a dal by tomu všeználkovi takovou lekci, že by na ni do smrti nezapomněl. Nezbyl by po něm ani mastný flek na stěně. Na tenhle pitomej výcvik chodím stejně jen kvůli tomu, abych si udržoval kondičku."

„Hm, a zamysleli jste se, proč ho vůbec posloucháte?" zavdal Daniel námět k přemýšlení.

Uvědomoval si, že situace se opakuje, stejně jako se opakují chyby, kterých se neustále dopouštějí. A kladl si za vinu, že v tom hraje nemalou roli on sám. Takové deja vu není jen tak pro nic za nic. Měli by s tím už konečně něco udělat.

***

František se mořil ve velíně a připadal si, jako by zapomněl vše, co se naučil. V hlavě měl zmatek, myšlenky mu chaoticky utíkaly od cíle, který musel splnit.

„Kde to tedy vázne?“ uhodila na něj Radana. „Co jste vlastně dělal původně za profesi?“

„Správce počítačové sítě v bance,“ odpověděl rozrušeně.

Potřeboval se soustředit a ne, aby do něj pořád někdo klavíroval. Thomas vždy zadal úkol a nechával mu ho v klidu dořešit.

„Správce počítačové sítě?“ ušklíbla se. „To neměli nikoho lepšího? Je hrozné pracovat s takovým materiálem. Předpokládala jsem, že odborník přes počítače se bude více snažit.“

„Já se opravdu snažím,“ omlouval se. „Ale všechno nejde tak hladce. Dosud jsem nepronikl do tajů celého programu. Vyladění některých detailů vyžaduje více času.“

„Vyžaduji od vás kvalitně odvedenou práci, nic víc. A takhle si kvalitní práci rozhodně nepředstavuji. Můj čas je drahý. Nemíním jej tady utrácet jen kvůli vám. Nevím, na jaké úrovni byla práce personalistů ve vaší firmě. Nechápu, jak mohli přijmout na tak odpovědnou pozici někoho tak labilního jako vy. Já osobně bych je

okamžitě propustila. Zúčastnil jste se vůbec konkurzu, nebo tam brali každého, kdo přišel z ulice? Měl byste rovněž myslet na zaučení dalších lidí. Někoho vám přidělím. Nemůžete být nenahraditelný, to jistě chápete."

Roztřásl se. Ztratil se v hlubinách virtuálního vesmíru a proti svým zvyklostem z něj dnes už nevybředl.

***

„Slečno Hanko!"

Zaslechla volání a otočila se. Usmíval se na ni ten muž, kterého verbovala při volbách. Zapátrala v paměti. Aha, Jarek Beneš.

„Zvu vás na kafe, pojďte."

Zaváhala, ale poslechla. Nějaká známost se může hodit.

Tak trošku přihlouple se na ni usmíval. Tenhle výraz muži mívali. Naučila se je tak brát.

Načepoval z kávovaru malý šálek. „Cukr?"

„Jasně, člověk si musí život nějak osladit," odpověděla přívětivě.

„Moc to nevyšlo, viďte?" položil před ni cukřenku.

„To teda ne. Zvrtala jsem to. A tuším, že jsme si potykali."

„To je fakt, Hanko. Jen jsem si netroufal, říkal jsem si, jestli si na to ještě pamatuješ."

„Já mám paměť dobrou. Teda pokud výjimečně nejsem po nějakým večírku, znáš to.

„Už dlouho žádný nebyl."

„Naposled s Radanou. Stačil ten jeden. Jak zvládáš novou šéfovou?“ Významně si poklepala na jmenovku ukotvenou k hrudi.

„Měla jsi naprostou pravdu. Já volil Daniela, ale nevyšlo to. Bohužel nás bylo málo.“

„Takže bys byl pro ji svrhnout?“

„Všema deseti. Jenže lidi se jí bojí.“

„Taky jsem si všimla. Ale k tomu přece není důvod. Prošli jste si horšími strachy, krucinál.“

„Ty se jí nebojíš?“

„Ani trochu. A dokonale mne vytáčí, že si vybudovala ozbrojenou gardu. My přitom ke zbraním nesmíme. Pěkně s náma vyjebává. Je to především naše chyba, naše slabost, že tohle dopustíme.“

„Kdyby něco… počítejte i se mnou.“

„Jak to myslíš?“

„Kdybyste… jako vaše parta… ji odstavili od válu.“

„Podnětná myšlenka. Převaluju si ji v hlavě každý den. Jenže potřebujeme, aby se k nám přidalo víc lidí. Potřebujeme nutně podporu ostatních. Zatím zůstáváme dost osamoceni.“

„Určitě jo. Tam to s těma partyzánama je šílenost. Znal jsem ještě pár lidí, co absolvovalo povinnou vojnu. Tohleto je absurdnost. Nezapomenu, jak jste nás zachraňovali. Bylo to peklo a tekla krev.“

„Není proč se jí bát. Neexistuje pro to žádný racionální důvod… jen přemýšlej. Tenhle typ lidí spoléhá pouze na zastrašování… připadá mi… jako by si kde kdo už zvykl na život v zajetí… ještě pod Strážemi… dostali jste se na svobodu, ale nevíte si s ní rady. Pořád se

musíte před někým sklánět," zamračila se. „Kam se vytratila vaše odvaha?"

„S pár lidmi už jsem o tom mluvil… máš částečně pravdu. Ale nejsme všichni poseroutci."

Usrkla další lok horkého nápoje.

„Máš tady známost, Hanko? Jestli teda nejsem moc zvědavej."

„Ne, tady ne. Měla jsem přítele, zůstal ve Městě. Pořád někde v skrytu duše doufám, že se někde skrývá, že je v bezpečí… a ty?"

„Moje rodina je fuč," prozradil. „Dobře ti rozumím. Přál bych ti, abys ho našla."

„Já tobě taky. A dík za podporu." Kávy už v hrnku mnoho nezbývalo. Dopila ji jedním lokem.

„Děkuju moc. A jsem ráda, že s tebou můžeme počítat… kdyby něco."

Rozloučila se a byla vděčná, že se ji aspoň nepokoušel sbalit.

***

Květen se chýlil ke konci a přešel v červen. Dalo by se říci, že komunita v bunkru se zapouzdřila sama do sebe. O vnějším světě neměli nejmenších zpráv, což však kupodivu zneklidňovalo jen nemnohé.

„Mám pocit, jako by celý svět pohltila Nicota," svěřila se jednou Tereza. „Jen bunkr, my, hory, blízké okolí a víc nic. Jako v té pohádce *Nekonečný příběh*, kdy vše mizelo do neexistence. Žádné Stráže, žádní Pomocníci. Není po nich vidu slechu."

„Ráda bych tomu věřila," poznamenala Beáta. „Jenže moje každodenní vidění hovoří jinak. Nepřejte si být na mém místě. A nevím, jak dlouho se mi je podaří před tou všetečnou Radanou utajit."

Tara věděla, o čem hovoří. Hned ráno postihl Beátu na pokoji nebývale dlouhý záchvat. Trval téměř plných deset minut. Už chtěla povolat doktora, když náhle skončil. Beáta se nějak probrala, ale trvalo dalších dvacet minut, než byla schopna dojít na snídani. Proto také zůstaly mezi opozdilci. Jana, Lenka, Dita a Adriana se už rozešly za svými úkoly. Vzácné chvíle, kdy se alespoň u snídaně a někdy u večeře mohli sejít společně.

„Já se ještě nevzpamatovala z té volební taškařice," přiznala se Tereza. „Byl to úděsný nápad, aby lidi volili jmenovitě. Nechápu, proč jsi na to, Danieli, přistupoval. Nepamatuju si všechno, ale přiznám se, začínám se dívat na lidi, tak, jak hlasovali. Někteří mi lezou krkem. Když si, pomyslím, že kvůli nim zemřeli Robert, Ester… víte, že všechny důležité funkce mají její přívrženci."

„A ti nás taky hlídaj," přisadila si Soňa. „Připadám si jako někde v polepšovně."

„Co se divíš? Chová se jako diktátorka. Úplně si libuje v tom, jak psychicky deptá lidi. Pozorně sledujte její ksicht, když někomu něco vytýká. Ten její úšklebek… nemohu ho už ani vidět. Není o nic lepší než Pomocníci. Všimli jste si, jak při včerejším hlášení zkritizovala Janu? Vůbec bylo sprosté přidělovat jí nějaké úkoly. Je přece těhotná. Naprosto nebere ohledy na její stav," přidala se Tara.

„Máte plnou pravdu, Taro. Snad abych si zavedl agendu pracovních neschopenek," promluvil doktor. „Do toho mi snad nikdo mluvit nebude. Janu nechám na ošetřovně."

Hanka se k nim naklonila. „Myslím, že nespokojených je čím dál víc," zašeptala. „Bavím se s lidmi, poslouchám jejich rozhovory. Ten můj průser už postupně upadá do zapomnění, takže jsou ke mně sdílnější. Napadlo mne, co takhle sebrat podpisy a vynutit si nové volby? A taky prosadit snížení věkové hranice. Když všichni vidí, jakým způsobem sestavuje partyzánskou jednotku, určitě bychom našli nějakou podporu."

„Dobrý nápad, Hani. Zkuste o tom všichni zapřemýšlet. Sepíšeme naše požadavky a získáme podpisy nadpoloviční většiny lidí. A buď je Radana vyslyší, nebo ji jednoduše svrhneme. Tak bych to viděl já," odpověděl Daniel.

Mlčenlivá Jana si přinášela přídavek. Její ranní nevolnosti už dávno pominuly, zato teď měla chuti za dva.

„Mimořádné hlášení paní prezidentky. Věnujte mu prosím pozornost," ozval se Dalerův hlas.

„Do prdele, co zase chce?" ucedila Hanka. „Minule nařídila stáhnout do skladu všechny baterky. Chápete tu logiku? Ať si políbí řiť. Stejně by mne zajímalo, jak vyšťárala ty mé seznamy. I když trochu tuším, která sketa to mohla bejt, akorát mu to nemohu dokázat. Ahoj, Rebeko, ty sis dala dneska na čas."

Dívka s tmavými vlasy pečlivě spletenými do dvou copů si přinášela tác s jídlem a způsobně usedla u stolu.

„Mluví k vám prezidentka. Dozvěděla jsem se před chvílí závažné informace, o které se s vámi musím podělit."

Hanka si teatrálně zacpala uši.

„Bohužel, nejsou to informace nijak příjemné a nevrhají nejlepší světlo na lidi, ke kterým jste nedávno shlíželi jako ke svým spasitelům, a to včetně jejich zesnulého velitele. Nebylo by však správné, abych je před vámi tajila. V tomto případě jde veškerá loajalita stranou."

Hanka pohledem na nadživotně zvětšenou tvář prezidentky přes celou stěnu předváděla dávící reflex. A zároveň vztyčila prostředníček. Vzápětí jí však úsměv ztuhl na rtech.

„Zjistili jsme, čirou náhodou, že vězení v bunkru, považte, je mnohem rozsáhlejší, než nám minulé vedení ráčilo sdělit. Právě v něm, v sektoru C byl neprávem umístěn jeden uprchlík. O jeho přítomnosti neměl nikdo z nás ponětí. Nikdo, kromě starousedlíků."

Rebeka, která si právě kousla do chleba, zkameněla.

„Ten nešťastník se jmenuje Vojtěch Marešovský. Bývalý vůdce Thomas ho obvinil z činů, který nespáchal a vůbec mu neposkytl příležitost hájit se proti lživým nařčením. Tento statečný muž s nasazením života utekl z podobného zařízení, v jakém jste byli také. Převlékl se za Pomocníka, aby se mohl nepozorovaně dostat do hor. Disponuje spoustou cenných informací, které nám mohou pomoci, ale Thomas je přede všemi zatajil. Místo toho ho nechal uvěznit. A nejen to. Je mi zatěžko o tom hovořit, ale dokonce jej mučil. Hrozil mu kastrací. Vyrazil mu polovinu zubů. A takový člověk vás tady vedl… Byla jsem do hloubi duše otřesena. Thomasovy vojenské mise

se jistě neblaze projevily na jeho duševním zdraví. Jeho osobnost vykazovala bezesporu určité psychopatické symptomy…“

„Tak dost!“ Hanka vyskočila ze židle v tváři celá brunátná. Tohle… tohle si nenechám líbit,“ a rozběhla se směrem do velína. Patrik jí vystartoval v patách.

„Rozhodla jsem se, a to jednomyslně s celou radou, tohoto muže osvobodit. Využijeme jeho znalostí. Přivítejte ho s nadějí. Bude jedním z nás. Bude naším vojenským poradcem. Pomůže nám splnit úkol, který jsme si vytýčili.“

Rebeka zbledla a celá se roztřásla.

„Neboj,“ řekla Tereza pevně. „My tě ohlídáme. Žádná taková zrůda tu nebude beztrestně pobíhat. Souhlasím s vámi. Půjdeme to toho a převezmeme velení, než to tady Radana pošle definitivně do kytek.“

***

Hanka vlétla do velína jako nezadržitelná vlna tsunami. Nacházeli se tam všichni. Radana, velitel její vojenské jednotky Daler, Petr ještě s náplastmi na tváři a pár mužů, její garda.

„To jste… to jsi tedy přepískla,“ vyrážela ze sebe. „Ty… čůzo hnusná… nikdo nebude pomlouvat Thomase… nejlepšího člověka… co nás chránil…“

A než se vzpamatovali, s jekotem se vrhla na Radanu a vyrvala ji pořádný chomáč vlasů.

Radana zaječela. Hanka se chystala k druhému úderu. Klidně vyrve té sketě celou hřívu, oškube ji jako slepici, ať na její lekci nikdy nezapomene. Vzápětí ji zpátky strhla čísi mocná paže. Otočila se rychlostí blesku a zasadila muži prudký úder do slabin. Jen zaskučel a zkroutil se do klubíčka. Další gardista se pokusil strhnout Hanku za vlasy, ale mezitím jí Patrik přispěchal na pomoc. Hodiny výcviku přišly k duhu. Přehodil muže přes záda, až to žuchlo. Hanka odvrátila další atak. Třetí muž se skácel k zemi a řval bolestí. Jenže vzápětí sama vykřikla a bezmocně se rozplácla na podlaze. Tělem jí projela prudká křeč a pomočila se. Vzápětí spatřila vedle sebe podobně postiženého Patrika.

Radana si ohmatávala postižené temeno a tvář jí zkřivila nenávist.

„Zatkněte je," pronesla. „Okamžitě!"

Cvakla pouta. Dva muži z gardy už byli na nohou, třetí se pořád ještě držel za rozkrok a úpěl.

„Ta bestie mi snad urvala obě koule!"

Hanka kolem sebe metala blesky hněvu.

Bývalý vězeň Marešovský triumfálně stál s paralyzérem v ruce. „Tak se na to musí," zašklebil se a pohlédl na svou velitelku.

„Odveďte je do cely," poručila Radana. „Tři dny o chlebu a vodě. Za napadení prezidentky. A to jsem ještě mírná."

Petr procitl ze své letargie a s rozpaky hleděl na oba sourozence. Najednou ho zaskočily výčitky svědomí. Byl na Hanku naštvaný, že dala přednost Františkovi, ale přece jen, v hloubi duše ji měl pořád rád.

„Já bych řekl, že jste se unáhlili oba," namítl. „Proč hned vězení? Prostě jim ruply nervy, nic jiného," pokusil se je obhájit.

„Očekávala bych větší loajalitu od člena rady," zpražila ho. „Jestli dopustíme ztrátu disciplíny, můžeme to tady rovnou zabalit. Čeká nás leda anarchie a zánik celé naší komunity. Rozhoduji v souladu s našimi prioritami. Ve vězení budou mít dost času přemýšlet nad svým chováním. Dobře, že jsem povahou smířlivá, tak dva dny. Ale už ani o minutu méně."

Dva muži z gardy je nešetrně postavili na nohy. Třetí si neustále masíroval postižené místo. Z jeho výrazu však bylo zřejmé, že k žádné nezvratné újmě na jeho zdraví nedošlo.

Čtvrtý muž z gardy, mohl mít tak lehce přes čtyřicet, se držel zpovzdálí. Tvářil se znechuceně.

„Tak co je s vámi? Hněte sebou, proboha… ať už je tu nevidím!" rozkázala.

Odvážně se postavil tváří v tvář Radaně. „Takhle jsem si to nepředstavoval," pronesl pevným hlasem. „Nepřišel jsem vám sloužit proto, abych mlátil holky. To ne, to jsem nikdy nedělal a dělat nebudu. Já končím. Nejednáte správně a já jsem tu přebytečný." Strhl z rukávu hnědou pásku gardisty a mrštil ji Radaně k nohám.

„Stando!" volala za ním. „Dobře si to rozmyslete. Je rozdíl, komu sloužíte. Budete litovat."

„Rozhodně chci raději sloužit těm, kteří mne vytáhli z díry, než vám, která jen žvaníte a vyhrožujete," odpověděl a s hrdě vztyčenou hlavou jí zmizel z očí.

***

„Musím s tebou mluvit."

Daniel se otočil a spatřil Petrovu pošramocenou tvář.

„Ale já s tebou ne," odsekl a odvrátil se.

Tereza k Petrovi vyslala vražedný pohled.

„Já vím, že jste na mne naštvaný úplně všichni, ale tohle je fakticky důležitý," opakoval.

„Víš, že je mi to úplně fuk? Dostal jsi svou funkci, tak si ji užívej," odpověděl, aniž s ním navázal oční kontakt.

„Jsi prostě ubohej, bezpáteřnej zrádce," doplnila ho Tereza.

„Zatkli Hanku. A Patrika," přešel Petr rovnou k věci.

Konečně upoutal Danielovu pozornost. „Cože?"

„Je to tak," přidal se muž, jenž mu kráčel v patách. Daniel si nevybavoval jeho jméno, ale věděl, že patří k Radanině suitě.

„Už jsem s ní skončil. Dal jsem jí, jak se říká, výpověď s okamžitou platností," opakoval muž. „Nechal jsem se zblbnout, omlouvám se. Mám tam někde dole manželku a dceru. Doufal jsem, že mi je Radana pomůže najít. Ale na tohle fakt nejsem stavěnej. Byla to sviňárna."

Daniel si nechal vyložit, co se opravdu stalo. Bavil se jen s tím mužem, Petra ostentativně ignoroval. Nemohl se vyrovnat s faktem, že po letech důvěrného přátelství se k němu takhle obrátil zády.

Radanu zastihl až večer. Zašel za ní společně s Lenkou. Potřeboval oporu a Lenka mu ji svým klidem dodávala. A v duchu se ztotožnil s Hančiným nápadem. Ano, obliba Radany v bunkru klesala a bylo na čase toho využít. Teď už nebude váhat. Předtím situaci podcenil, a

proto se jim všechno vymklo z rukou. Teď už věděl víc. Thomasův odkaz v něm konečně probudil odhodlání.

***

Sestupovali po úzkých točitých schodech do podzemí. On, Lenka a Tara. Doprovázel je jeden muž z Radaniny ochranky. Debata byla bouřlivá, hodně bouřlivá. Nakonec dosáhl dílčího úspěchu. Radana se uvolila, že je propustí pod zárukou, že se napadení nebude nikdy opakovat. Pokud by se tak stalo, zůstanou Markysovi za mřížemi celý týden.

Daniel souhlasil. Jak si všiml, sliby nebývají podloženy reálnými skutky. A byl odhodlán zkrátit Radanino panování na minimum. Vytušil, že si také už uvědomila, že poněkud přestřelila. Že je nebezpečné přilévat oleje do ohně a stupňovat nenávist proti starousedlíkům, jimž lidé vděčili za svou záchranu. A útok keserem na neozbrojenou dívku mohl vzedmout nežádoucí emoce.

Dostane Markysovy ven. Hanka se jistě udrží na uzdě, když se jí svěří s jejich úmysly.

Neuvědomil si, že přes veškeré velkolepé plány se sám nedokázal zbavit určité naivity, která jim všem podrážela nohy.

***

Když je spatřili přicházet, oba překvapením vyskočili z kavalců. Hanka si zoufale stahovala krátké triko pod bedra. Její tepláky a

kalhotky, nesoucí ještě stopy nezvládnutého močového měchýře, byly pověšené na mřížích. Patrik na tom nebyl o nic líp.

„To vás takhle nechali?“ zhrozila se Lenka.

„Pojďte. Uhádal jsem vám svobodu,“ pronesl lakonicky Daniel a šetrně se odvrátil, aby se mohli obléct.

Během okamžiku s nimi stoupali po schodech nahoru. Hanka zkousla rty, a dokud nezůstali sami, na nic se nevyptávala. Všechno se jistě dozví na příhodnějším místě.

***

Několik příštích dnů proběhlo relativně v klidu. Radana ubrala z intenzity svých příkazů a rozkazů. Přestala se svou každodenní kritikou lidí. Uvědomila si snad, že si nemůže dovolit úplně všechno? Začala se bát o své postavení?

Mezi komunitu přibyla nová tvář. Bývalý vězeň, kterého Radana jmenovala svým dalším rádcem. Zatím se nijak neprojevoval. Mezi ostatními se objevoval zřídka, v podstatě jen na snídani a večeři, kam přicházel mezi posledními.

Rebeka neudělala krok bez svého Rexe. Žila v neustálém strachu. Paradoxně teď bylo výhodou, že vězela v sektoru pro mladistvé. Na toho člověka prakticky nenarazila. Do jídelny chodila mezi prvními a Daniel s Patrikem ji očekávali hned u vchodu jako věrná stráž.

František Salaj prožíval zvláštní období. Nenadálé, živočišné milování s Andreou ho přivedlo do jiného, dříve neznámého světa. Kdysi dávno se domníval, že misionářská poloha a co nejrychleji

odbytá povinnost je maximem, co může v tomto směru očekávat. Jenže nedávno prožil neuvěřitelnou rozkoš s Hankou a hned vzápětí poznal další ženu. S Andreou to bylo podobné, ale přece jiné. Měla nepatrně odlišné způsoby, byla citlivá na trošku jiných místech a jinak. S překvapením seznal, jak rozmanitým může být tenhle nádherný prožitek. Jenže s Andreou se vyspal jen jednou. Vídával ji teď málokdy. Když už spolu mohli prohodit pár slov, vzápětí jej odvolávala Radana. Nestíhal snídani, oběd ani večeři. Chodil všude pozdě. A co bylo nejhorší, jeho kredit povážlivě klesal. Thomas si ho po odborné stránce velice vážil a netajil se se svým názorem před ostatními. Od Radany se dočkal jen kritiky. Velice brzy vystihla, že si příliš nevěří, a to byla voda na její mlýn. Každý den si ho vychutnávala nějakou nepříjemnou, útočnou poznámkou. Jeho sebevědomí klesalo tam, kam ho svého času přivedla jeho Anežka.

O to více ho provázely představy, v nichž se miloval střídavě s Hankou a Andreou. A nebo, ve zvlášť vypjatých okamžicích, dokonce s oběma naráz. Stále častěji navštěvoval toaletu. Jeho vzrušení, nabuzené nevšedními zážitky, se stávalo nezvladatelným a on nevěděl, co si počít. Když už konečně okusil… Byl to Hančin trest za jeho neuvážená slova? Ale o co usilovala Andrea? V ženách se nikdy pořádně nevyznal. Tohle vzdělání mu zůstávalo úmyslně odepřeno. Možná by se měl svěřit Danielovi, on o tomhle určitě leccos ví a je nezaujatý. A tak krom rozbité sebedůvěry cítil v sobě čím dál větší zmatek.

Do svého pokoje se vracel až kolem jedenácté v noci. Sotva zhltl pár soust, které mu odložili v kuchyni, ihned uléhal do postele. Netroufal si tak pozdě zaklepat na dveře Andreina pokoje.

Odpočinku měl málo a sám to na sobě pociťoval. Mnohdy jeho příjemné, vzrušující představy useklo rázné volání prezidentky: „František Salaj okamžitě do velína." Cítil se traumatizovaný víc než kdy jindy a k tomu strašlivě osamocený. Uvědomil si, jak ho Radana důsledně izoluje od všech jeho přátel.

***

Byla to náhoda. Kráčel zrovna zamyšleně chodbou, ručník přehozený přes rameno. Hodiny se blížily k jedenácté v noci. Až doteď se pokoušel naučit Josefa Dalera, jak proniknout do tajů ovládání bunkru. Bylo to marné snažení. Dotyčný se téměř nechytal a Radana přitom seřvala jeho, jako by on za všechno mohl. Bylo mu do pláče.

„Ahoj," ozvalo se mu za zády.

Překvapeně se otočil. „Andreo?"

„Co je s tebou? Poslední dobou se mi nějak vyhýbáš," zkoumavě si ho prohlížela.

„Promiň. Hledal jsem tě, jenže mám teď hrozný zápřah. Vracím se pozdě, kdy už nejspíš usínáš. Nemám zrovna nejlepší období."

„Vypadáš nějak ustaraně. To tvá nová šéfka?"

Přikývl.

„Pamatuješ na ten večírek? Myslela jsem, že jsi na mne zapomněl."

„Jak bych mohl."

„Pořád bydlíš sám?"

„Pořád. A ty máš stále spolubydlící?"

„No jo, furt tu stejnou. Není s ní k vydržení. Pořád abych poslouchala její stesky."

Cítil, jak v něm roste napětí. Slova mu uvízla v hrdle.

„Myslela jsem … že bychom třeba mohli bydlet společně… jestli ti se mnou bylo hezky. Pokud to z tvé strany nebyl třeba jen takový… úlet. Jednou a dost."

„To v žádném případě, naopak. Bylo mi s tebou blaze. Teď chodím pozdě domů a stýská se mi… po tobě."

„Hmmm…"

„Můžeš přijít. Kdykoliv budeš chtít," navrhl odvážně.

„Třeba hned?" nadzvedla obočí.

„Třeba hned," souhlasil.

„Dobrá. Tak já si skočím pro zubní kartáček a ty ostatní věci. Počkáš?"

„Budu tě čekat. Hrozně moc se na tebe těším," odpověděl a zatočila se mu hlava.

Andrea se pustla ztichlou chodbou ke svému pokoji a potutelně se usmívala. Nakonec má přece jen štěstí. Ten programátor ji nebral jako pouhou jednorázovku. Pořád má ještě naději.

A tak se Františkovi nakonec přece jen změnil život.

***

Měli už po své denní šichtě. Výjezd do vesnice, kterou nikdy nechtěli spatřit. Dodnes z ní cítili trpký závan masakru, jehož byli nedobrovolnými svědky. Na silnici ještě rozeznali stopy po krvi. Jako by jim to Radana udělala naschvál.

Seděli u Daniela na pokoji a spřádali své plány.

„Teď je to dost bída," prohlásil rozmrzele Patrik. „Naše požadavky podepsalo pořád ještě málo lidí. Radana poslední dny ubrala na plynu a oni stále doufají, že splní, co slíbila. Je to fakt těžší, než jsem si myslel. Ale s Hankou je vytrvale zkoušíme přesvědčit. Je to otázka času, jen bude trvat déle, než jsme se domnívali."

„U děcek je to lepší," doplnila Tereza. „Nikola mi dnes předala další arch. Chybí už jen pět podpisů. Skvělý, ne?"

„A co když neseženeme potřebný počet?"

„Nastoupí cesta násilí," pousmála se Tereza. „Vidíte jinou šanci? I když budeme mít podporu… ona se dobrovolně nevzdá. Nebude souhlasit s opakováním voleb. Proto se potřebujeme dostat ke zbraním. Ty klíče… schraňují je ve velíně jako poklad."

Ztišili hlasy. Radana měla uši všude a nemohli vědět, kdo z kolonie pro ni donáší. Přerušilo je bouchání na dveře. Patrik bleskově strčil papíry pod polštář.

Mezi dveřmi se objevil sám člen rady, druhá nejdůležitější osoba v bunkru. Josef Daler. Daniel si ho konečně zblízka pořádně prohlédl. Vypadal starší, než když ho osvobodili z osudné páté mise. Zhubl a působil strhaně. Tenhle že má vést děti do války?

„Mám pro vás jeden akutní úkol," procedil stroze. „Objevili jsme další sklad v podzemí. Vaším úkolem bude, abyste provedli soupis."

„Ještě teď večer?“ odpověděl rozmrzele Daniel. „Není to nic tak akutního, co by nepočkalo do zítřka.“

„Znáte paní prezidentku, nerada otálí. Usoudila, že tam mohou být zajímavé materiály a chce znát výsledky už před ranním hlášením.

„A co za to?“ vypálil Daniel. Neměl už v úmyslu ze sebe dělat blbce. Vždycky se snažil pracovat ve prospěch komunity, ne kvůli Radaně, ale všechno mělo své meze. Nedávno se vydal s Tarou do bazénu, protože jí to před časem slíbil. Chtěl ji učit plavat. Dokonce si ve skladu vybrali plavky. Jenže narazil na zamčené dveře. Gardistou jim bylo řečeno, že výhody mají pouze ti, kteří vykazují nejlepší výsledky. Oni mezi ně nepatřili. Jak podotkla Tereza, výhody dostávali pouze její přívrženci. Radana si je takto kupovala. Byli přesvědčeni, že volební lístky nikdo neskartoval a prezidentka je zneužívá pro své plány. Kdo hlasoval proti ní, měl od začátku zápis v její knize hříchů.

„Paní prezidentka za splnění úkolu slíbila mimořádné výhody a na zítřek uvolnění ze všech služeb. A kromě toho tam potkáte své dávné přátele.“ Josef to pronesl s neurčitým výrazem, který nedokázali identifikovat.

„Dobře,“ svolil se Daniel. Na prozkoumání nových prostor není nikdy škoda času. Navíc je po večerce a nikdo kromě nich se tam nebude potulovat. Budou mít čas spolu popovídat a poradit se, jak přesvědčit ty nerozhodnuté. Mohou se sami nerušeně pustit do pátrání. Třeba narazí na dosud neobjevený sklad zbraní. Cítil naději, že křehká rovnováha v bunkru se mění v jejich prospěch.

S Lenkou, Terezou, Patrikem, Hankou a Tarou následovali policistu do podzemí.

***

František ležel vedle Andrei v posteli. Byla u něj už čtvrtou noc. Užíval si ty chvíle. Měl ji rád a byl blízko tomu, aby se do ní zamiloval. Sice stále vnitřně toužil po Hance, ale začínala se mu z mysli pomalu vytrácet.

S Andreou se cítil dobře. Před chvílí se pomilovali, stejně vášnivě, jako poprvé. Dotýkal se jejího nahého těla a povídali si. Svěřoval se jí se svými starostmi.

„Dneska na mne byla zase hnusná. Chtěla, abych zařídil pohyb *Slídičů* v bunkru. Marně jsem jí vysvětloval, že to není možné. Že tady jsou úplně jiné podmínky než venku. Nedají se ovládat zevnitř. Nechtěla pochopit, že tady v podzemí nemají *Slídiči* žádný smysl. Vyčetla mi, že jsem neschopný."

„Proč by asi používala *Slídiče* zrovna tady, v chodbách bunkru, napadá tě?"

„Prý aby pomohly zkoumat dosud neprobádané prostory."

„Nesmysl. Na to má lidi… každej je tak zapřaženej, že sotva stíhá. Podle mne je chce nasadit jako zvědy. Štěnice, které by odposlouchávaly každé slovo. V jídelně, ve společenské místnosti, všude. Věř mi, to je ono. Jsou malí, nenápadní, nikdo by si jich nevšiml. Ano, odposlouchávat, o čem se hovoří, to je ono, věř mi. Proto byla tak nasraná, že jsi jí to nezařídil."

Objal ji kolem ramen. „Jsem rád, že už mohu být u tebe," zašeptal jí do ucha.

Zvykla si, že nohsledi Františka otravují v jakoukoliv denní i noční hodinu. Viděla, jak je z toho rozrušený. Začínalo jí to neskutečně vytáčet.

Bouchání na dveře. Dost hlasité.

František s sebou trhl.

„To snad není pravda," vyjela Andrea. „Do prdele, co je to za lidi? Nemají kouska soudnosti. Jen počkej, blbče!"

Vstala z postele, tak jak byla a otevřela dveře.

Muž otevřel ústa a doslova zkameněl. Zíral na nahou postavu, bojovně rozkročenou mezi dveřmi.

„No co je? Ztratil jste řeč? Víte, kolik je hodin? Nechápete, co znamená pojem soukromí?"

„Prezidentka žádá, aby se pan Salaj okamžitě dostavil do velína," vykoktal ze sebe.

„Nechce zrovna rovnou nepřetržitou čtyřiadvaceti hodinovou službu? Kterého kreténa má zase zaučovat?" nebrala si servítky. Nemínila se oblékat a se zadostiučiněním pozorovala jeho rozpaky. Však na Akademii si s takovými dokázala poradit.

František, celý nervózní, se už soukal do kalhot. Vystřelil ze dveří jako blesk.

Andrea si povzdechla. Ještě ho musí hodně učit. Ze skříně vyjmula noční košili, přetáhla si ji přes hlavu a ulehla do postele. Během chvilky začala podřimovat.

***

„Vítáme vás v našem novém lágru," hlásila Hanka, když spatřila trojlístek Ditu, Katku, Adrianu. „Konečně všichni pospolu… jak jsme si to jen zasloužili? Až na toho křiváka, teda," kývla hlavou doleva. Daniel s překvapením poznal Petra. Co ten tu proboha dělá, člen rady? Že by nějaký trest za přímluvu k propuštění Markysů?

K Dalerovi se přiblížila další postava. „Za dvě hodiny vás odtud vyzvednu," prohlásil. Člen gardy, ten, kterému nedávno dala Hanka parádně za vyučenou.

„K čemu? Nejsme idioti, jako někdo, trefíme zpátky po svejch," odsekla Tereza.

Vešli do skladu. Rozhlíželi se kolem dokola. Měl rozlohu dobrých dvě stě metrů čtverečních a asi tři metry do výšky. Do poloviny byl zaskládán bednami.

Mohutné dveře se s tichým hučením začaly zavírat. Daler ani ten gardista už mezi nimi nebyli.

Danielovi zablikalo v hlavě varovné světýlko. Rozběhl se k východu. Příliš pozdě. Zůstala už jen asi deseticentimetrová mezera, která se stále zužovala.

V poslední chvíli ucukl, aby mu ocel nerozmačkala prsty. Vzápětí dveře definitivně zapadly.

Světlo zhaslo a rázem tonuli v naprosté tmě.

Slyšel kolem sebe výkřiky zděšení.

A hned mu došlo, proč se Radana v poslední době chovala přívětivěji. Nechali se chytit do pasti jako naprostí hlupáci.

***

Andrea se nořila do polospánku. Byla stočená na bok a lehce oddychovala. Jakoby z dálky zaslechla otvírání dveří. *Tak Františka ta čůza konečně propustila*, pomyslela si. Nechtělo se jí otvírat oči a zkoumat čas. Posunula se blíž ke stěně, aby mu udělala místo. Očekávala, že bude poslouchat jeho stesky a utěšovat ho. Kupodivu však nepromluvil jediného slova.

Náhle ucítila na svých ústech něčí dlaně a s překvapením, ale příliš pozdě si uvědomila, že Františkovy nejsou.

KAPITOLA 3: DILEMA

Nikola seděla na posteli a pociťovala neustále vzrůstající úzkost. Nedovedla si ji racionálně vysvětlit, ale tušení, že něco není v pořádku, ze své hlavy vypudit nedokázala. Před chvílí se vrátila ze sprchy. Panoval tam ruch, ale proti včerejšku byla pohoda. To do umývárny vniklo pár kluků a chtělo je provokovat. Neobešlo se to bez pištění a nadávek, ale nakonec je vytlačily ven. S tou jejich pubertou to někdy vážně není k vydržení.

Ve sprše vydržela hodně dlouho, konečně si umyla vlasy a s nevolí si uvědomila, že mýdlo už došlo. Kdo ví, jak to s nimi bude dál. Co se změnilo vedení, nějak vyprchal ten příjemný pocit, kdy všichni táhli za jeden provaz.

Od doby, co je od sebe oddělili, to bylo divné.

Pohlédla na prázdnou postel naproti sobě. Rebeka se ještě nevrátila. Rex seděl u dveří a kňučel.

„Kdepak jsi ji nechal?“ zeptala se, jako by jí mohl odpovědět.

Otočil k ní čumák a zavětřil.

Kde se jen mohla zapomenout? pomyslela si v duchu. Sundala si ponožky. Na jedné se objevila díra velikosti eura. Všechno se to šine nějak k horšímu. Uvědomila si, jak je právě na tohle Thomas upozorňoval. Doba vyhazování starých věcí pominula a bude se přešívat. Vztekle mrštila s ponožkou do kouta. Už to nebude ono. Věci začínají docházet a nikdo nic neřeší. Snad aby chodila bosky.

Začala se svlékat a svršky úhledně srovnala na hromádku tak, jak byla zvyklá. Oblékla si žlutomodré pyžamo, jehož rukávy jí byly poněkud dlouhé. Ty si musí co nejdříve taky nechat spravit.

Čas se vlekl jako hlemýžď na daleké pouti. Nakonec čekání nevydržela a vyběhla na chodbu. Cestou minula skupinku čtyř dětí.

„Neviděli jste někde Rebeku?“ obrátila se k nim.

Bezradně vrtěly hlavou. Nezahlédly ji ani na večeři. Zamířila k pokoji Dity, Katky a Adriany. Jenže dveře byly zamčeny a na klepání nikdo nereagoval. Uvnitř zjevně nebyly.

„Do prdele,“ zaklela ne právě způsobně.

Že by šly navštívit rodiče? I s Rebekou? Ale to by jí o tom přece řekly. Vždycky si o všem pověděly.

Za chvíli bude večerka. Jako někde ve věznici, deset hodin a zhasnou všechna světla. Zůstanou jen bludičky na chodbě, aby byli schopni dojít alespoň na záchod.

Rex jí byl v patách, čumák přitisknutý k podlaze. Musel mít z té změti pachů tolika lidí v hlavě úplný guláš.

Za Thomase by se tohle nestalo, napadlo ji. Měla z něj sice strach, hlavně na začátku její pouti vypadal tak nepřístupně. Ale vždycky si věděl rady, co dělat a dokázal jim pomoci. Chránil je. Jenže už tu není. Všem tady chybí. Jí taky, strašně moc. Pokoušela se představit si, co by si počal na jejím místě.

Zastavila se na rohu chodby a opřela se o stěnu. Tady už nic nenamyslí. Vrátí se zpět a počká na Rebeku. Přece se musí vrátit. Je tři čtvrtě na deset. Nejvyšší čas k večerce. Nikdo neměl dovoleno nocovat v cizím sektoru.

K čemu tohle všechno bylo? To si ta nová šéfka i se svým nohsledem dokazuje svou důležitost? Nesmyslné příkazy a zákazy, které nic dobrého nepřinášely. Vždyť měli bojovat se Strážemi zdraví a štěstí a místo toho se zde škorpí sami mezi sebou. Dává tohle nějaký smysl? Představovala si život v bunkru úplně jinak. Vztek v ní narůstal. Vrátila se do pokoje a zlostně tříškla dveřmi. Stejně jí to nepomohlo, ale alespoň si vybila zlost.

Rex se způsobně stočil na svou deku, ale zatímco jindy se touto dobou chystal ke spánku, teď působil čerstvě, jako by měl co nevidět vyrazit do akce.

Přistoupila k poličce, vzala do náruče panenku ze svých narozenin a sevřela ji jako v dobách, kdy byla ještě docela malá. Rozplakala se a příval slz jí stékal po tváři. Rex ji tiše pozoroval.

Tak osamocená se už dlouho necítila.

I když tak dlouho to vlastně vůbec nebylo. Ještě letos, začátkem roku, na té zatracené psychiatrii. Jako by to byl život někoho jiného, ne její.

***

Dnešní služba byla úděsná nuda. Umývání špinavého nádobí, jež se kupilo s neúprosnou lhostejností, pak probírání špinavého prádla. Samé nevábné, páchnoucí věci. Chápala, že je to nutností. Nebyla tak hloupá, aby si neuvědomovala nezbytnost této stereotypní práce, bez níž by se bunkr v krátké době zhroutil do špíny a chaosu. Vadilo jí však, že se už týdny nepodívala na čerstvý vzduch. Čas v podzemí byl

ubíjející. Pochopila, v čem spočívá nebezpečí ponorkové nemoci. Tady v hlubinách země, v ponurých chodbách bez kouska slunečního svitu, v ubikacích bez oken, dostávala psychika zabrat. Umělé světlo nemohlo nahradit Slunce. Barvy zde přecházely ve zvláštní, depresivní barevné spektrum, které se postupem času stávalo pro lidské oko k nevydržení. Nikdy by nevěřila, že to může být tak sugestivní.

Navíc byli stále pod dozorem. Některé ženy byly pěkné megery, jiné docela hodné. Občas nad nimi držel stráž nějaký chlap, což bylo vůbec nejlepší, brali svou službu totiž sportovně, jako nutné zlo. Nesnažili se je tolik buzerovat a většinou vše procházelo k oboustranné spokojenosti. Navíc nemalou roli v jejich prospěch sehrály jejich půvabnější spolubydlící, ve věku šestnácti až osmnácti let. Vesměs stačily mužské oko natolik upoutat, že ostatním dávali pokoj.

Ano, vznikaly tu i první lásky. Ty nesmělé, neznalé zákeřností světa, zachycené v pohledech, letmých dotecích, v polibcích. I ty odvážnější, vyspělejší, žádající si více soukromí i více postřehu, zvláště při pověstných nočních raziích. Sebepřísnější dohled jim nemohl zabránit. Žily si svým vlastním životem, dokázaly si najít prostor, stejně jako pramének vody skrze pevnou skálu. Ona sama v nich dosud zůstávala pouhou pozorovatelkou.

Cítila, že i její tělo a duše se začínají probouzet, trochu jinak, než bývala zvyklá. Občas jí padl do oka některý pohledný kluk a způsobil dosud nepoznané vnitřní rozechvění. Říkala si však, že má ještě chvíli času.

Byla vděčná, že může bydlet s Rebekou. A s Rexem. Dodával jim oběma pocit bezpečí. Zvláště poslední dobou, kdy měla Rebeka tak neklidné spaní a ona dobře věděla, proč tomu tak je.

***

„Máte někdo baterku?“ pokoušel se Daniel přehlušit všeobecnou paniku.

Vzápětí spatřil napravo kužel žlutého světla.

„Já mám. Bez ní do podzemí nevlezu,“ pronesla Hanka. „Dobře jsem si ji schovala, když nám je zakázali používat. Tak blbá zase nejsem.“

„Ještě já jednu mám,“ zamumlal Petr.

„Vysvětlí mi někdo, co se tady děje?“ vykřikla Lenka.

„Ty zasraný dveře jsou zavřený,“ hlásil Daniel. „Vysloveně nás sem všechny nalákali. Jsem pořádný idiot, když mi tohle nedošlo.“

Dita začala vzlykat.

„Co bude dál?“

„Zřejmě další tah té mrchy,“ ozval se Patrik. „Bude nás nejspíš vydírat. Abychom přistoupili na její podmínky.“

„Jaké podmínky, sakra? Má téměř absolutní moc,“ nadával Daniel.

„Řekl bych, že něco čuje. Ten náš protitah s peticí jí určitě někdo vyslepičil. Má z nás strach. Není pevná v kramflecích. My jediní ohrožujeme její výsostné postavení, my jediní dokážeme spolupracovat, proto jedná tak zkratovitě. Možná cítí, že její diktatura má na kahánku,“ uvažovala Hanka.

„V naší dětské sekci určitě," zahlásila Adriana. „Tam jí nikdo nemůže přijít na jméno. Jsme tu pod stálou kontrolou jako nějací parchanti v pasťáku."

„Ať nám tenhle šmejd řekne, co má za lubem," ozvala se uštěpačně Tereza. „Sedí přece v její radě, ne?"

Petr zarytě mlčel. Pohrával si s baterkou a civěl do prázdna.

„Tak už se přiznej, copak tak záslužného jsi udělal, že tě zvedla do výšin?" dorážela Tereza. „Zatím ses prezentoval jako flákač. Žádný div, že tě Thomas nesnášel. Měl tě prokouknutého už od samého začátku."

„Přestaň, Terezo," ohradil se. „Nevím, o čem mluvíš. Netušil jsem vůbec nic, stejně jako ty."

„Jak dlouho tady budeme trčet?" přerušila je Lenka. „Máte někdo představu? To nás tady chce nechat vyhladovět? Psychicky nás zlomit temnotou? Abychom byli přístupní ke všemu? Máte s sebou nějaké jídlo?"

„Mám jen láhev vody," přiznal Patrik. „Byli jsme po večeři. Nepočítal jsem, že bychom tu zatvrdli."

„Už to vidím, snídaně bude prostě bez nás," podotkla Adriana.

Dali dohromady zásoby tekutin. Pouhé čtyři malé plastové lahve.

Daniel se odhodlal zabušit na dveře, ale bylo to marné počínání. Nikdo ho nemohl slyšet. Lépe řečeno nikdo z těch, kdo by byl ochoten pomoci.

„Kolik nás vůbec je?" zeptal se Patrik. „Scházeli jsme se postupně. Kdo ze staré party chybí?"

Až na Petra se shlukli v rohu místnosti u Hanky.

„Já, Patrik, Daniel, Lenka, Dita, Katka, Adriana," vypočítávala. „Tereza, Jana, Alice, kruci, to je sprostý, takhle zacházet s těhotnými, Tara, Milena, Soňa, Beáta…"

„Já… já… já taky," vysoukala ze sebe ztěžka Vietnamka.

„Kytka chudák taky. Hm, jedna dobrá zpráva. Nejsme úplně kompletní," hlásila. „Z naší party, a o tu tady nepochybně jde, chybí Franta Salaj, no jasně, taky doktor, oba je potřebují. A co Nikola a Rebeka? Ty nás přece neopustí."

„Nerad kazím náladu, ale obávám se, že nemají šanci zjistit, kde se nacházíme," utlumil její nadšení Daniel. „Když se nevrátíme do rána, určitě je napadne po nás pátrat, ale co dál? Mluvili jste snad s nimi? Nikoho jsme cestou nepotkali, nikdo nemá tušení, kde jsme. Franta Salaj, toho nutně potřebují, bez jeho znalostí zdejšího softwaru by tady všechno kleklo. Spíš mi dělají starosti Rebeka s Nikolou. Proč tu nejsou zrovna tyhle dvě?"

„Třeba je nenašli," pronesla s nadějí v hlase Hanka.

„To se mi nezdá. Rada ví o všem, co se kde šustne. Nahnali nás sem zcela cíleně. Domnívám se, že nás tady Radana nechá několik hodin podusit a pak nám s tím svým roztomilým sebevědomým šklebem nabídne podmínky k našemu dalšímu ponížení."

Taře bleskl hlavou jiný záměr, ale ani se neodvažovala tuhle myšlenku vyslovit nahlas. Ne, takhle krutá snad být nedokáže. Nedokáže? Čemu se diví? Na světě jsou lidé, kteří tohle dokážou, to přece sama nejlíp ví. Zrůdy, které rozsévají zlo, kam se podívají. Samy jsou ztělesněným zlem. Zrůdy, které vstupují i do snů.

Zbledla a roztřásla se. Daniel si všiml jejího rozrušení. „Jsi v pořádku, Taro?“ zeptal se starostlivě.

Přikývla, ale dál neřekla ani slovo. Ano, jen ona sama, protože se v dětství dotkla bran pekla, si dovede představit, co dokáže absolutní zlo. Bez tekutin člověk vydrží tři dny… Zbledla ještě víc.

„Podívejme se, co je v těch bednách. Třeba tam najdeme nějakou vodu či jídlo,“ napadlo Daniela.

„Není tu nic takového,“ odpověděla Tara. „Ty si myslíš, že si to předem nenechala prověřit? Že nám nechá potraviny a vodu, když nás chce psychicky zlomit? Určitě velice dobře věděla, co tam je.“

„Ať už radši tenhle šmejd prozradí, o co tady kráčí,“ ozvala se Tereza. „Zatím tady sedí jako kretén a mlčí jako pako.“

„Promiň, Terko, ale pořád se do mne nenavážej,“ ozval se ublíženě Petr. „Nevím vůbec nic. Ta svině… podrazila i mne.“

„Máš, co sis zasloužil,“ nenechala se odbýt Tereza. „Zapni svůj mozek, jestli tam teda něco takového vůbec máš. Copak sis ničeho podezřelého nevšiml?“

„Leda hezkých holek,“ podotkl Daniel. „To je jediný, co tě poslední dobou zajímalo, Petře, je to tak? Kolikpak jsi jich dostal do postele díky svému postavení?“

„Vždyť jsem chtěl pomoci Hance a Patrikovi,“ zaúpěl. „Vzpomeň si, hnedka jsem běžel za tebou, když je poručila zavřít.“

„To je příliš malá polehčující okolnost. Jejich propuštění jsem musel ukecat já s Lenkou, zatímco ty ses zase někam zdejchnul. Fakt, téhle debaty s tebou nemám zapotřebí,“ urazil se Daniel.

„A nezradil nás Franta?“ zapochybovala Tereza. „Když tě takhle podrazil tvůj nejlepší kámoš… komu se dá vlastně ještě věřit?“

„Za Frantu dám ruku do ohně,“ vystartovala Hanka. „Má sice své chyby, ale tohle by v životě neudělal. Přes jeho pevné morální zásady nejede žádný vlak. Vždycky byl obětavej. Přestaň fantazírovat, Terko, za něj ručím vlastním hrdlem.“

„Jen proto mu tolik věříš, že s tebou spal?“

„Jen proto ne. Nepodrazil by nikoho z nás. A ty se zklidni, Terko, a přestaň žvástat nesmysly, tímhle mne parádně vytáčíš,“ pronesla nedůtklivě. „Určitě neví vůbec nic. Kdyby jen něco tušil… ovládá celý bunkr, zcela jistě by dokázal otevřít tyhle dveře… i na dálku. Věřím, že po nás bude pátrat. Je jedinej, kdo nás může dostat z tohoto maléru.“

„Já jen vím, že poslední dobou se začal hodně stýkat s Andreou. A ta tu mezi námi taky není. To je přece divný, ne? Třeba tě už nepotřebuje, Hanko.“

Hanka se jí nasupeně postavila tváří v tvář.

Nastaly nekonečné hodiny čekání.

***

Lampičku nechala rozsvícenou. Teď nechtěla spát za tmy. Převalovala se v posteli a marně se snažila usnout. Náhle jí ruku zvlhčily čísi sliny. Rex stál u ní, olízl jí a zakňučel.

„Kdepak máš svou paničku?“ zeptala se ho. „Kde jen může tak dlouho trčet?“

Znovu zakňučel a ohlédl se ke dveřím.

„Máš pravdu. Půjdeme po ní pátrat. V téhle kobce teď stejně nedokážeme usnout," promluvila k němu. Ještě že má toho Rebečina psa. Bude si povídat aspoň s ním, aby si dodala odvahy, nevadí, že jí nerozumí.

Vtom ji něco napadlo. Rebečiny tepláky ještě ležely na židli.

„Rexi, hledej," poručila a přistrčila mu prádlo k čumáku.

Pes zaštěkal, jako by se zaradoval, že se bude něco dít, že jeho náhradní panička se konečně dovtípila vážnosti situace. Dveře od pokoje jen přibouchla a vydala se do ztemnělé chodby.

Vlčák nejprve bloudil, párkrát se zamotali v kruhu, ale pak cílevědomě zamířil k chodbě vedoucí do dalšího sektoru. Skoro všichni už spali. Cestou zaslechla jen pár útržků rozhovorů posledních opozdilců.

Východ, jak čekala, byl beznadějně uzamčený. Další debilní předpis. Bezmocně se zastavila. Co dál?

Vždycky tu míval službu někdo z dospěláků. Může to zkusit, i když mnoho šancí si nedává. Odcupitala směrem k centrální místnosti, od níž se paprskovitě šířily chodby s dalšími pokoji. Před dveřmi se zastavila. Postavila se na jednu nohu jako čáp a rukou si přejela šlapku. Bosé nohy ji začaly docela zábst. Měla by se vrátit do pokoje pro boty.

Dodala si odvahy a zaťukala. Na židli seděla statná žena a četla si v knížce. Vídala ji občas u oběda, ale nedokázala si vybavit její jméno. Překvapeně pohlédla na útlou dívku.

„Co tu děláš? Proč ještě nespíš?"

„Paní… prosím… nevrátila se mi kamarádka. Mám o ni strach."

„Tady se nemůže nic stát. Běž spát, děvče, je dávno po večerce."

„Prosím… nemůžete mi otevřít dveře… k dospělým? Jen bych se zastavila u svých přátel… chybí ještě tři další holky. Možná jsou zrovna u rodičů. Byla bych klidnější, kdybych si to mohla potvrdit."

„Víš dobře, že sektory jsou na noc uzavřené. Mohu požádat o průchod jen při mimořádné události. A tady se nic neděje. Vezmi si psa a jdi spát. Uvidíš, že se do rána všechno vyřeší."

Žena se snažila zapůsobit mateřskou pózou, ale tím šla Nikole nesmírně na nervy.

„Podívejte, paní, je mi třináct, nejsem žádná malá blbá holka. Rebeka se nikdy v noci netoulala, vždycky jsem věděla, co s ní je. A moje kamarádky Dita, Katka a Adriana tu taky nejsou. Mám o ně prostě jen strach, tak to je."

„Do háje," zabručela žena. „Jo, trochu se mi vybavují. Je jim tuším šestnáct, sedmnáct, co? Určitě spouzí někde u kluků… kdo to tu má sakra ohlídat? Já sama ženská? Taková klidná noc a teď abych ty mizery zkontrolovala, než dojde k maléru."

S povzdechem si nazula přezůvky a vykročila do chodby.

„Proč tu vůbec musíme být zavření? Není to tak trochu divný? Separovat nás mezi sebou," neodpustila si Nikola poznámku.

„Protože to tak má být. Paní prezidentka ví nejlépe, co činí. Snaží se nás ochránit."

„Ochránit před čím? Jakou to má logiku? Co se vyřeší, když jsou průchody uzamknuté? Jsme přece v krytu… stačí snad strážit výstupy na povrch," oponovala dívka.

„Jsi moc malá, abys tohle chápala. Kruci, já ty kluky přetrhnu, jestli je budou mít u sebe."

Zabočili chodbou a žena zaťukala na dveře a prudce je otevřela. Nikola se skryla za rohem. Netoužila po tom, aby ji ostatní zahlédli při tak trapné razii.

„Co je? My spíme," ozval se zevnitř rozespalý hlas.

Žena namířila do místnosti úzký paprsek baterky a pak přivřela dveře.

„Ony u žádných kluků nejsou," namítla Nikola. „Pustíte mne sakra už ven?"

„Nikam, holčičko. Až ráno na snídani. A nebuď drzá," odpověděla žena rezolutně.

V Nikole vzkypěl vztek, který už nešlo zadržet, přestože se opravdu snažila ze všech sil ovládat. Copak ta ženská nezná nic jiného, než dodržovat čísi nesmyslné příkazy? To už vůbec neumí používat vlastní mozek?

„Poslyšte paní, mí přátelé vás zachránili. Nebýt jich, trčela byste do dneška v díře u Stráží zdraví a štěstí. To mi opravdu nemůžete pomoci?" Žena propátrala další pokoj, bez výsledku.

„Klid, děvče. Na mne si nikdo otvírat pusu nebude. To platí i pro tebe," změnila zprvu přátelský tón.

Nikola rezignovala. „No, asi počkám do rána. Třeba se vrátí," pronesla nakvašeně a s Rexem v patách zamířila do své ubikace. S touhle blbkou, jak vidno, nepohne.

Zalezla do postele a zoufale se snažila usnout. Za chvíli ji vyrušilo otevření dveří. Krucinál, ta ženská musí šmejdit i tady? Je vážně úplně, dočista blbá.

Nejspíš nepochodila. Žádný rámus ani křik se neozýval. Po nějaké době se chodba ponořila do svého obvyklého absolutního ticha.

No jasně, kdo by se nechal chytit? Když by se měli někde společně sejít, udělají to úplně jinak. Vždycky bylo lepší, když je hlídali chlapi. Ti ani nevytáhnou paty z pokoje a tyhle nesmysly vůbec neprožívají.

Nespokojeně se převalila na bok, přikrývku zmuchlanou pod bradou. Její tíseň se v té tmě stále zvyšovala. Nakonec se znovu posadila.

„Je to k ničemu, Rexi," řekla psovi, který jí okamžitě přišel naproti. „Než se tady sami trápit ve tmě, půjdeme to raději prozkoumat. Něco mne napadlo."

V zásuvce stolku vyhrabala šroubovák.

Opatrně se pustila chodbou. Ta ženská dokončila svou veledůležitou prohlídku a nejspíš už podřimuje. Dávala si pozor, aby postupovala naprosto tiše. Raději proto zůstala bosá.

Ve společenské místnosti si přistavila židli ke skříni a s námahou se na ni vysoukala. Tam za zamřížovanými dvířky vede větrací šachta. Propojovala jednotlivá patra. Pokud by se těmi dvířky protáhla, dostane se během krátké doby k Danielovi a s ním se už poradí, co počít. Začala povolovat jednotlivé šrouby. Nešlo to tak dobře, jak si plánovala. Ruka se jí třásla, přemáhala ji panika. Věděla, jak jsou pro ni děsivé těsné prostory. Zatracená klaustrofobie! Jenže to už přece dvakrát zvládla. Povzbuzovali ji, to ano, teď je na všechno sama. Ale

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Dům soumraku 5**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.